

HELL

HELL

CAPRICORN 70 HVĚZDNÝ
DENÍK 07 07 2127, 17 50, DĚTI
NOCI, HAVRANICE, POUTO
ČARODĚJŮ

PETRA NEOMILLNEROVÁ

www.alraune.cz

Obsah

Hell	1
Havranice	5
Capricorn 70	9
<i>Hvězdný deník 07 07 2127, 17 50</i>	
Pouto čarodějů	31
Děti noci	39

Hell

Sklonila hlavu, polkla slzy a vykročila do těžké šedé mlhy. Porážka. To, co pokládala za svůj život zmizelo v nenávratnu. Trpěla. Celý ten čas. Ale její kůže byla teplá. Dokázala cítit, smála se. Doufala. Tenkrát.

Totální kapitulace. Její tělo chladlo. Měla by ještě trochu plakat. Dokud může. Naposledy. Vzpomněla si na zaklínání, kterým vybízeli inkvizitoři čarodějnice k pláči. „Zaklínám tě pro hořké slzy, jež naším Spasitelem, Ježíšem Kristem, byly pro naši spásu prolity, abys, jsi-li nevinna, prolévala slzy a jsi-li vinna, abys je neprolévala.“ Kde vlastně četla nebo slyšela ta slova? Kým byla v čase? Její slzy vyschly docela. Trpce se ušklíbla. Jak jen si mohla být tak jistá? Teď jí černý led studil do bosých nohou.. Vrátila se domů. Neodvolatelně. Vypadal unaveně. Popelavě snědá kůže napjatá na lících kostech. Těžké temné vlasy visící kolem úzké tváře. Jeho rty zkřivil úsměv.

„Dcera z ženy“ zasmál se. „Myslíš? Myslíš?“

„Pane.“ Zašpičatělé uši a oči bez duhovek. Byla mu podobná. Podobná.

„Můj Pane, já se narodila z ...“ „Mlč, čekal jsem dost dlouho. Ty nemáš s lidmi nic společného. To si pamatuj. Tvá krev, sama nemoc. Ty jsi jejich osamění, jejich strach. Těžký sen za noci, bolest na jejich prahu. Vrať se.“ zasyčel. „Vrať se a nech do sebe vstoupit někoho z nich. Budou ti umírat mezi nohama. V hrůze. Uvidíš, jak jejich zvrátky tečou po tvém břiše. Vrať se. Budou tě nenávidět a budou se tě stranit. Vrať se. Budeš je děsit a studit. Ty nejsi jedna z nich.“

Jeho oči se zle zaleskly. „Vrať se. Třeba ti někdo z nich udělá dítě.“ Ušklíb se. Pak stiskl rty. Lidské dítě. Z davu vybuchl hysterický ječivý smích. Ona. Dítě. Bolest. Povstal. Jeho ruka jí neslitovně smýkla na zem. „Pane“ řekla znovu.

Pokořená pýcha. Bolest. A ochromující strach. Poslušně rozevřela stehna. Nezadýchal se, nezasténal. V jeho tváři se nepohnul ani sval, jeho řasy se nezachvěly. Nevzrušeně upíral pohled do jejích široce rozevřených očí. Jeho tělo tvrdě naráželo do jejího. Klidně a chladně. Pravidelně. Rány biče v ruce toho, kdo nezná slitování. Údery zvonu. Studil. Břichem jí procházely vlny křečí. Dítě. Tady. Ta trpkost.. Jeho semeno byl led sám. Vstal z ní. Těžce

2 Hell

se zvedla. Pohlédla na své stehno a otrásla se. Její pleť byla teď hladká jako vydělaná kůže, napjatá. Ledová. Vzal do ruky její vlasy na zátylku a zaklonil jí hlavu. Zadržela dech. Jeho oči temné jako vápnem zasypané hroby ji výsměšně pozorovaly. Být ještě trochu lidská. Vzдорovat. Pozvedla ruku a nehty ostrými a tvrdými jako nabroušená ocel mu sjela po tváři. Pustil její vlasy a prsty jí zezadu sevřel krk. Tisíce plamenných bičů po těle. V němém výkřiku zkrivila rty. Jiné vnímání bolesti.

A hroznější. Padla na kolena. „Můj pane, už nikdy...“ Napjatě se usmál. „Nikdy, děvko.“

Rozhlédla se po ostatních. Uhýbající oči. Jeho rty pečlivě zformovaly slovo. „Jho.“ Zasténala. Usedl na trůn a přejel očima po shromážděných. Zatracenci v mlze. Skloněné hlavy. Zatrplké rty. Úzká bosá chodidla na lesklém černém ledě. Samota. Chlad. Zlomená pýcha. Utrpení. Neodvolatelně.

„Tvoje město“ řekl kovově znějícím hlasem „tvá rodina, milenci. Jdi tam. A vrátíš se. Po kolenou.“

Jeho oči jako smutné propasti byly vědoucné. „Po kolenou. Budeme čekat. Věčně!“ zasmál se. „My můžeme věčně.“

Vzdorně pohodila hlavou. Ještě bojovala. „Půjdu. Narodila jsem se z ženy.“ Jen krátce pokynul hlavou a její jistota se rozplynula.

Kolemjdoucí se překvapeně zastavovali. Na chodníku se svýjela tmavovlasá žena a nelidsky naříkala. Nenávist. Zavalila ji, rdousila, rvala ji šlachy po šlaše. Trýznila každý nerv jejího těla. Nenáviděla je. Mohl vůbec on, vždy vědoucí, nemít pravdu? On, její pán? Jediný pán. Neměla to. Přišla o všechno. Nepatřila k nim. Patřila k nim někdy? Měli jiné oči, tak cizí těla a smrt, tu mateřskou hojící přítelkyni. Dobrodiní, kterého už nebyla účastna. Zvratky na jejím břiše. Měl pravdu. Po kolenou.

Klesla před černým kvádrem trůnu a sklonila hlavu.

„Nenávidím. Nenávidím je, můj Pane.“

Unaveně se k ní obrátil „Ano.“ „Nepatřím tam...?“ vzhlédla. Nemusela se ptát.

„Ale přece ...“ Zavrtěl hlavou. „Ne.“

Neodvolatelně. Její domov. Tápavě se dotkla rukou hrudi. „Ta bolest?“

„Zvykneš si.“

Nedoufat, netoužit, nečekat na nic. Vyhaslá. Dotkla se rty jeho lýtka. Trochu se zachvěl. „Můžeš ránu vrátit. Jim.“

Jejich oči se setkaly. Pomalu, pomalu odvrátila hlavu. Vstala a upřela zrak do mlhy. Hluboký smutek. Jednou se pomstí. Tak jako ostatní. Jim. Pomstí se. Lidem.

Havranice

Cestou sevřenou prvním sněhem pomalu kráčí žena. Zcuchané černé vlasy bere vítr, rve krátkou tmavou sukni přetaženou přes kožené mužské kalhoty. Cloumá vlněným pláštěm. A točí se kolem vyřezávané ebenové hole, o kterou se temnovlasá opírá.

Poskytla jim přeci dost času a byla trpělivá, dlouho snesla bič na své nahé kůži a pak žhavé železo a v hloubi duše byla snad i vděčná, vděčná za pocit, jenž bolest přináší vyhořelým. Neboť je vzácné cokoliv cítit, a bolest je jen prostor, jen další prostor, kde se lze pohybovat, cítit a hořet tak, jak plála kdysi, před nánosy času.

Ano, byla trpělivá, chtěla jim poskytnout čas, vyhnout se smrtím... Co si asi pomysleli katovi pacholci, když viděli svá střeva dohořívát jako oheň pasáček? Co konšelé, nahlížející do černé díry, která byla dříve šatlavou? Spoléhali snad na magickou clonu, jenž měla halit město, na kov preparovaný alchymisty, který jí svíral zápěstí a kotníky? Snad.

Ve chvíli, kdy ji chtěli přinutit pokleknout, zapoměla na příkrov magie a žhavý kov na jejích zápěstích nic nezměnil. Snad ho cítila, ale rozhodně se o něj ve svém hněvu nezajímala. Cítila, jak se kůže škvaří a ze zad jí teče krev, ale o nic z toho se nezajímala, nic nebránilo jejímu ničivému vzteku.

Ano, otevřeli bránu a nechali ji odejít, aniž pohlédli do její tváře, aniž promluvili slova rozloučení. Žila s nimi tak dlouho, pomáhala na svět jejich dětem, léčila jejich rány, pro ně zpívala svá zaklínadla. Žila s nimi? Ne, jen vedle nich.

Na cestu se snáší sníh a pomalu smazává šlépěje úzkých bot. Nad ženinou hlavou krouží hejno havranů. Bílým nebem se nese křik z černých hrdel.

Stezka se stáčí kolem budovy zříceného statku, stavení zničené válkou klečí mezi zanedbanými poli jako odsouzenec u špalku. Žena jde pomalu, mechanicky. Rány se dosud nezacelily, tělo pospravené kouzly nemá obvyklou pružnost, pestrá brašna přehozená přes rameno těžkne. Ne jenom nákladem, také osudem. Vzpomínkami a stále polykanou trpkostí.

Znamé zasvištění a havraní vlasy se rozlétnou. Šíp pod čarodějčíným pohledem změní dráhu a neškodně bodne do neplodného těla starého stromu. Smečka ječících výrostků s orezlými meči a šavlemi se hrne k

tmavovlasé ženě. Schýlená záda se narovnájí a prsty zatočí černou holí, jako by se přešlápnutá chtěla bít.

Konec berly zavíří ve vzduchu. Útočníci jeden po druhém klesají s nářkem k zemi, kouzlo působí křeče, vypíná těla do bolestivých oblouků, běží po nervech promrzlými těly lupičů. Lupičů? Čarodějčina hůl teď nemilosrdně dopadá na nohy a záda, nadzvedává hlavy. Ne lupiči, jen polohladové děti, zlé, nebezpečné, ale přesto děti. Havranice si odplivne. „Dospělí mě zahnali kameny jako prašivou fenu,“ proběhne jí hlavou „a hladová mláďata se mě pokusila zabít. Nejsou tohle příznaky nemoci, stejné, jako když se hnus valí na povrch? Bohové...“ vykřikne pak vztekle a naposled švihne holí. Odpovědí je jí výkřik a pak pláč. Nezaměnitelně dětský pláč.

„Vstávej!“ Schlípá a dosud naříkající mláďata se sbírají ze země. Svaly rozbolavělé křečí stále neposlouchají, jak by měly.

„Je tady s vámi někdo dospělý?“

Jeden z chlapců vrtí hlavou a mne si stehno, na které dopadla hůl. Pak se vzpamatuje.

„Nikoho tu nechcem.“

„Hněte se, děti.“ Havranice ukáže holí před sebe. „Ruce za hlavu, kůzlata. Promluvíme si.“

Drobné zelenooké děvče nařiká a kroutí se bolestí. Přehnaně. Černovlasá otočí hlavu.

„Hni se, štěně.“ Bleskne hozený nůž a čarodějka se zasměje. Ošklivě. Rezavým hlasem vykřikne kletbu. Nůž plane. Plane sněh kolem, v kruhu kolem čarodějky a zelenooké. Děvče vříská. Snad vzteky. Bozi vědí.

Černovlasá vztáhne ruku s holí, dívka si zakryje obličej rukama a couvá k ohni.

„Stůj, hloupá. Hořet je horší, než co jiného.“ řekne trpce žena a sevře dívčino nadloktí.

„Bolest je jen další prostor.“ zasměje se chraplavě. „Mysli teď na to.“

Dívka se v kleče choulí pod ranami. Vlněnou sukni má přetaženou přes hlavu a černá hůl dopadá na holý zadek, nechává ošklivé rudé podlitiny, bubnuje po zádech. Látka tlumí nářek, když černý nástroj znovu a znovu švihá. Smutný úsměv stahuje koutky havraní čarodějnice.

„Bolest..“ říká téměř zpěvavě do rytmu ran „je jen jiné území a strach, strach je neřest.“

„Překonej tu vášeň.“ zasyčí, když se děvče škube při zvuku dopadající hole.

„Zapomeň.“

Holčice ječí jako pomínutá, skulí se do sněhu a slzy tečou stružkami po špinavé tváři.

Havranice zavrtí hlavou. „Není to snadné..“ staví děvče na nohy a tvrdými prsty v černé rukavici mu přidržuje bradu. Pohled tmavých očí se velitelsky noří do zelených kukadel.

„Není to snadné, ale lze to dokázat.“

V jediné místnosti statku, která má ještě strop, plane oheň.

Lupičská omladina se tiskne ke stěnám a čarodějnice bloudí očima po tvářích. Je v nich vepsán hlad, strach, lačnost i začínající vášně, které jednou ovládnou svého nositele.

Žena zacloumá ramenem vzlykající dívky. „Neplač přece, to nepomůže.“

„Tohle nikdy nepomáhá.“ setře palcem slzy z tváře děvčete. „Ale jsou cesty, jak zvládnout bolest. Můžeš si ji například představit jako rudou pulsující kouli...“ (na tváři děvčete je vidět, že představit si bolest jako rudou kouli pro ni není zas až tak těžké) „ a pak jí vmyslet do zapomnění.“ Čarodějka mávne rukou směrem k zádům dívky a nad její ruku se opravdu zjeví rudý kotouč, děvče se narovná, ruka v rukavici chvíli válí přelud po dlani a pak ho sfoukne. Zelenoočka si nevěřícně ohmatává zadnici a s otevřenou pusou sleduje černou rukavici. Čarodějka se zlomyslně usklíbne. „Taky můžeš stvořit jen bolest bez příčiny.“

na černé kůži se znovu objeví planoucí koule „a vrátit jí zpátky.“

Děvče vyjekne a přitiskne si oběma rukama sukni ke stehnům. Havranice se rozesměje, pak se smích zlomí a skončí v suchém zakašlání.

„Běž k ostatním, štěně.“ postrčí děvče a sedne si na roh pořezaného stolu.

„Ale nejhorší není taková bolest, jakou působí hůl. Nejhorší“ žena kloní hlavu jako umírající sokol „nejhorší je bolest, která se rodí tady.“ ukáže si na hrud'. „Ta bolí sta let, nelze před ní utéct z těla, nelze na ni zapomenout. Zabíjení ji přináší a rány, které jsme v životě zasadili a ... zrada, ponížení a lež. Jste jen děti a máte jen svět, jaký jsme vám připravili.“

Smutně pokývne a ukáže rukou po ohořelých zdech.

„Ten, kdo zakládá požár, sám často uhoří a vy jste potomstvo, jaké si tahle zem zaslouží.“

Zastrčí havraní vlasy za uši a natáhne přes hlavu kápi. Zamyšleně nahlédne do mošny a vyndá z ní amulet na tenkém stříbrném řetízku. „Pojď sem, štěně!“

Děvče chvíli váhá, pak se nedůvěřivě odlepí od zdi. Obezřetně, jako toulavý pes, se přiblíží k čarodějnici, pravačku vztáhne k ženě a levičkou si stále přidržuje sukni na zadku.

„Tu máš.“ ušklíbne se smutně žena. „Tohle hojí rány a nejen rány holí. Příkládáním.“ dodá, když si všimne dívčina nechápavého pohledu. „Snad sis ten výprask ani nezasloužila. Tancuješ jen tak, jak tě tančit naučili.“ Prohrábne dívčiny zaknocené vlasy, povzdychne a přehodí přes rameno popruh brašny.

„Dávejte pozor, vlčata, nebo si zubatá smlsne na vašich kůstkách. Je tady zima.“ doloží potom čarodějka neurčitě a odsune špinavý závěs nahrazující dveře.

„A dobrý lov.“

Pláň pokrytá prvním sněhem se podivně blyští soumrakem, když žena v černém vykročí na cestu.

„Paní.“

Otočí se po zvuku bot dopadajících na umrzlou půdu.

„Paní, zůstaňte tu s náma.“

Zelenoočka klopýtá po ledovaté pěšině a příliš široká sukně se jí plete mezi nohy.

„Paní, nechod'te pryč.“

Čarodějka pohodí havraními vlasy, potěžká v ruce hůl a pak se obrátí k pobořenému stavení. Vykročí zpátky ke statku, pevnou štíhlou rukou obejmě děvče kolem ramen a ovine je kusem svého pláště. Na neobdělaná pole se sype sníh a barví čern ženiných vlasů do labutí bílé.

Capricorn 70

Hvězdný deník 07 07 2127, 17 50

Zapraskám klouby a kouknu skrz sklo do cely plné otráveně tvářících se ženských. To je zas den.

Pamatuju si dobu, kdy byl Capricorn 70 docela normální vesmírná stanice, pamatuju doby, kdy byl považován za takovou menší vesmírnou stanici a právě teď zažívám dobu, kdy je Capricorn 70 upadající vesmírná poslední štace. Na přistávání velkých nákladních lodí už tu není místo ani technika, a tak tu přistávají malé loďky, naložené „radostmi života“. Drogy, děvky obojího pohlaví, zbraně, chlast... Taky kaktusy, kožešiny a knihy na papíře. Není to „good work“ dělat tu „security“, vytloukat přiznání z pašeráků, pouštět dealerům do koulí proud a „tělesně trestat“ kňourající prodavačky vzdechů. Žádná elegantní práce, ale pokud mám být upřímný, když někdo pouští proud do koulí vám, je to mnohem, mnohem horší.

Stisknu senzor, dveře se odevřou a dovnitř se vnese další „klientka“. Mrkne na mě nalíčenýma očima, rozhlédne se po místnosti, kde se na lavici u zdi nepohodlně vrtí její předchůdkyně, pak zatřepetá řasami a ukáže bradou na rám: „Tohle je něco jako. bordel?“ Rudá pusa vyplivne jistě důvěrně známé slůvko a kočičí tvářička se zakření.

Mám toho dost. Možná se to nezdá, ale nerad biju ženské. Ječí, brečí, řvou, snaží se vás dostat do postele, tisíckrát radši bych vyslychal šibra s kvérama, toho alespoň chápu, ale nedá se svítit. Pokud bych to svěřil bandě podřízených, stane se z toho tady bordel opravdu, a tak se obrátím k té zmalované holčici a vyštěknu: „Čip?“

Cože?“

„Kde máš čip?“ Beru z pult čtečku a odhaduju, kam ho vpálili téhle. Je nová, nikdy jsem jí neviděl. Bílá kůže a střapaté vlasy obarvené na jasně rudou. Ostrý nosík a černý overal. Kurva, overal ne, s tím jsou jen problémy, pomyslím si.

„Čip?“ žvýká to slovo, jako by ho nikdy neslyšela. „Tady.“ a ukazuje mi náramek těsně objímající zápěstí.

„Pod kůží myslím.“

„Ještě toho trochu. Nikde jinde ho nemáš?“ Vrtí hlavou.

Ne!“

Skvělé, takže ještě přecípovat. Civím na displej, Liz Lejaby, to jméno si určitě vymyslela, pětadvacet ran, no potěš, držení drog, zbraň bez povolení, pěkný číslo...

„Co prodáváš?“ ptám se, aby řeč nestála a uvolňuju pouta, je malá, i v podpatcích mi sahá po bradu.

„Svlíkni si ten vršek.“

Podívá se na mě zkoumavě a pak začne rozepínat zipy.

„Vzrušuje tě to?“ Jedovatý hlásek mi zadrnčí za zády.

„Co jako?“ otočím se a promnu si neoholenou bradu. „Co?“

„Řezat nahatý ženský.“ Vysune z pusy růžový jazyk a ze špičky svine ruličku. „Však víš, ne?“

„Nevzrušuje.“ odpovím utahaně a po pravdě.

„Hm. Mě by to vzrušovalo. Nechceš si to vyměnit?“

„Ne, nechci.“ Cítím, jak mi povolují nervy. „Nechci, mám toho hodně a nemám čas si tu s tebou hrát, princezno. Už sis to svlíkla?“ ke konci zvyšuju hlas a to není dobré znamení.

„Jo.“ Otočí se ke mně zády. Nevěřicně zírám na kůži tenkou jako slupka jablka, skoro průsvitnou, přejeďu palcem po lopatce a představím si tu kůžičku pod těžkým plastovým prutem.

„Jak se ti dělají modřiny?“ zachraptím.

„Hodně. Je to otrava, mě stačí... A jo.“ červené hlavičce dojde, proč se ptám.

„Kdo tě soudil?“ sednu si na sedačku a obhlížím nadávající hlouček na druhé straně místnosti.

„Takovejch cavyků s ní,“ takový řeči nenadělal.“

remcá tělnatá černoška s růžovými loknami. „Se mnou

„Tak kdo tě soudil? Viděl tě?“

Potřeše hlavou. „Ne. Vyslechli mě, sepsali to, a pak mě poslali sem.“

„Hm. To byl O'Shea. Musím se ho zeptat. Počkej tu.“ Nechce se mi mluvit s šéfem před touhle tlupou toulavejch koček. „Na nic nesahej, nebo uvidíš.“

Vypadnu s úlevou na chodbu. Kdyby to tak někdo vzal za mě.

„Shea.“ syкну do komunikátoru a čekám.

„No, co je?“ Chraplavý hlas, který nemám spojený s nejpříjemnějšími okamžiky života.

„Co je, Rate?“

„Chci se jen zeptat. Ta Lejaby, jak moc to má slíznout. Má takovou tenkou kůži, bojím se, že půjde rychle dolů. A vůbec je ta holka problematická.“

„No jo.“ slyším, jak prsty ťuká po klávesnici „Červený vlasy?“

„Souhlasí.“ „Jó, taky má přezdívku Redcat. Jen malá dealerka. Prostě jí nařež, jak uznáš za vhodné, nelam si s tou holčinou hlavu. Ty, ale tak, aby si to pamatovala.“

„O.K. Díky.“

Snadno se řekne, nelam si hlavu, ale aby si to pamatovala, jenže když holka skončí na ošetřovně, budu mít průser já. Naštěstí se blíží záchrana.

„Hanzi, pojď mi píchnout.“ „S kočkama?“ „Jo, s jednou červenou kočkou.“ Popadnu kolegu za rameno a nálada se trochu srovná.

Dočasně. Redcat sedí na stole a zírá na displej.

„Jeď dolů, co tam děláš?“

„Čtu si,“ říká nevinně.

Obrazovku pro jistotu zaklapnu, vidím, že sjížděla svoje záznamy, potvora.

„Tak si to zas obleč a svlíkni si kalhoty.“

„Odkud tě shodili, bratříčku?“ prohodí přátelsky. Mám toho právě dost.

„Ty hadry dolů!“ zařvu. „Nebo ti s tím pomůžu.“

Založí ruce na prsou „Jdi se bodnout.“

„Hanzi, slečna má problém s garderobou, nemůžeš jí pomoci?“

Otočím se k regálu a hledám něco, čím neproseknu kůži.

Obušky, pruty, vidlice, dráty a hroty se válejí v zásuvkách, které už dlouho nikdo neuklízěl. Kurva, takovej chaos tady. Za zády se mi ozývají zvuky, které nejvíc ze všeho připomínají manželskou hádku.

Věci se sypou na zem, látka praská.

„Kousla mě,“ nadává Hanz. „Sakra, Kryso, co tam děláš?“

„Já to na vás prásknu.“ Panenka ječí jako siréna a já konečně vystrachám jakousi plácačku. S tímhle stoprocentně neproseknu nic.

„Dokážeš ji dostat do těch pout?“ „Snad jo.“ Hanz se snaží popadnout dech.

„Ale je to blbej nápad, pokud jí chceš dát na zadek tímhle. Ohnu ji přes pult.“ „Parchante.“ „Všechno tu rozmlátíte,“ nadávám.

Přihlížející ženské se smějí. Není divu. Připadám si jako postavička z dětského komixu.

I zadek má bílý a trochu připomíná jablko. Kousnout si... Kuš.

Zvednu plácačku, guma nepříjemně páchne dezinfekcí, máchnu, na půlce

rudá stopa, ještě že jsem nevzal ten prut, znova, nadávky, prskání, křik, zadnice teď připomíná jablko mnohem více zralé.

„Je dobrá, Hanzí?“ ujišťuju se.

„Ale je.“ Hanz se naklání, aby viděl děvčeti do obličeje.

„Dobrá je, ale pěkně nasraná. Jen pokračuj.“

Samozřejmě nevím, kolikrát jsem ji přetáhnul, ptát se divoké kočky, to bych neriskoval, a tak to odhaduju od oka. Hlavně ať už to mám za sebou.

„Co to tu provádíte za show?“

O'Shea stojí ve dveřích a užasle se dívá na změť náradí a kusů látky, která se válí po podlaze.

„Zbláznil ses?“ ptá se mě ostře. Chci odpovědět a samo sebou to od červené kočky (přezdívka teď dostává i poněkud jiný význam) koupím podpatkem do stehna.

„Říkal jsem, že jsou s ní problémy,“ mnu si stehno a pokouším se botou shrnout tu spoušť alespoň k panelu zdi.

„Obtěžujou mě,“ syčí rudovlasá a snaží se vykrotit z Hanzova sevření.

„Nevyskákaný magoři.“ „Máte nějaké konkrétní obvinění, slečno?“ snaží se Shea zůstat na výši.

„Ať mě pustí.“ „Pust' ji,“ nařídí šéf a na výsledek nemusí dlouho čekat. malá se zvedne a pořádně Hanze natankuje do nosu. Až to křupne.

„Doufám, že jsem ti ho přerazila, šmejde.“ „To by stačilo.“ Shea popadne útlý krček a překvapivě svižně holku vytáhne na chodbu. Uleví se mi. Takový bouřlivý temperament je u ženské spíš na škodu, dokonce i pokud ji vidíte jen patnáct minut.

Hvězdný deník 07 07 2127, 22 30

„Tak pánové, to s tou Redcat byl totální lapsus.“ O'Shea bubnuje prsty o desku stolu a parta od zásahovky se šklebí.

„Copak nedokážete dva zpacifikovat jednu malou holku?“ „Co dva, tři,“ říkám tiše. „Prostě jsem ji nechtěl zabít, no.“

„Není tak snadné ji zabít, synku.“ zašklebí se Shea. „Vy jste nezažili to čipování. Nevěřil bych, že existuje tolik sprostých slov a že je někdo může znát v tolika jazycích.“

„Kam jí to píchli?“ ptám se krvelačně.

„Doufám, že někam, kde to bolí,“ huhlá vedle mě Hanz, který sice nemá nos přerazený, ale zato pořádně zhmožděný.

„Do zadku, kam jinam. Je to hluboko ve svalu a těžko se to vyndává.“

„Řvala?“ „Jo, sprostě. Je to opravdový andělek.“

„A kde je teď?“ Pevně doufám, že ne v celách, které mám pod patronátem. V duchu té malé přeju noc v kapsli samoty, nedobrovolné tiché rozjímání, které vyléčí jekot vzteklé bestie.

„Kde by byla. Pustili jsme ji. Co tady s ní? Vzal by sis ji na starost?“

„Snad radši ani ne,“ vrtím hlavou. Tahle stanice je, na mou hříšnou duši, doménou cvoků a nemám pocit, že by proti tomu pomáhaly elektrické obušky.

Hvězdný deník 07 25 2127,13 05

Prodírám se davem spoutaných lidí ke své kanceláři. Zátah. Nic neobvyklého. Stačí vkročit do jakéhokoli ze zdejších podniků a vždycky se vrátíte s haldou „Rudých snů“ a „Hightballů“ a také s nějakými těmi pulsními ganami. Okukuju tváře zadržovaných, abych viděl, jak se chlapci dneska tužili. Rozbité hlavy nejsou výjimkou, u zdi někdo zvrací, nějaká ženská kvílí jako při porodu. Skvělý. Senzační. Tohle všechno budu vyslýchat. Srandy kopec.

„Kryso...“ Povědomý hlásek zní naléhavě a když se otočím, všimnu si rudé
V V • 11.// *11 V / • / 1 1 V / 1

čupřiny, vykukující mezi skloněnými zády zadržovaných.

„Do čeho ses zas namočila, kotě?“ Kdoví proč mám pocit, že se známe víc, než by se za těch pár minut zdálo slušné.

„Nechceš mě vyslechnout?“ gestikuluje na mě spoutanýma rukama.

„No, můžu, ale že o to tak stojíš?“ „Jsou to blázni. Celou cestu sem nás mlátili.“

Pátravě se na ni dívám, zmlácená mi nepřipadá.

„Kam?“

„Co kam?“

„Kam tě mlátili? Jestli je ti zle, můžu zavolat doktora.“

„Ale no tak. Přímo mě nemlátili. Ale,“ nadechne se pro větší dramatický účinek, „viděla jsem, jak zmlátili v transportéru jednu holku.“

„Jó, taky jsem takový věci viděl. Chceš ten výslech?“

„Hm.“ Kývá hlavou a škube plastovým páskem zadržnutým kolem zápěstí.

„Dáš mi to dolů?“

„Až v buňce.“

„Beru si k výslechu Redcat,“ řvu na velitele zásahu, abych překřičel šum několika desítek lidí, namačkaných v stísněném prostoru haly a ukazuju na

červenou hlavu.

„Je ti přáno,“ řve na mě zas on. „Ale nech něco i pro nás, těšili jsme se, že takhle je zrovna celá.“

„Zmrdi,“ syčí vedle mě rudovláska a vztekle si ničí zápěstí marnými pokusy vyvléknut ruku z úzce staženého oka.

„Mlč,“ dloubnu ji do žeber a táhnu ji skrz lidskou masu ke dveřím „kanclu“. Hvězdný deník 07 25 2127,15 55

„Víš, jak jsme tu dlouho? Skoro tři hodiny! Zatím jsi mi řekla, že máš žízeň, že do tebe při zatčení strkali a sahal ti na prsa, že tě bolí hlava, taky žes u sebe měla drogy a to jsi přiznala jen proto, že je to zaprotokolovaný. Pěkně si povídáme, ale už potřebuju jména. A fofrem.“

Zírá na mě a kolem očí má rozmazané líčidlo.

Nemůžu.“

„Co zas nemůžeš?“

„Říct ti jména. Zavřeli byste je.“

„Zavřem je stejně. Shoděj je ostatní dealeri, se kterými se nikdo nemaže tak, jako já s tebou. Uděláme to jinak. Budu ti číst jména, která vypověděli ostatní a ty mi prostě řekneš, jestli jsi od nich taky brala, OK?“

„To by šlo.“

Čtu.

„Jason Bryar.“

„Neznám. Co dýluje?“

„Nedělej si legraci. Přiznal se, že to rozstřelil i tobě.“

„Přezdívka?“

„Freak Jaj.“

„Tos měl říct rovnou. Říkej přezdívky.“

Začínám si připadat jako totální idiot.

„Tak ten Jaj ti prodával?“

Co?“ Každý slovo z ní páčit, zato jinak jí huba jede.

Amfetaminy, Low smoke, a folie.“

No vidíš, jak nám to jde. Pat Timberstone alias Timber?“

Valogen. A draho. Je to přitěžující okolnost?“

Přitěžující okolnost je, žes toho sama měla kolik géček. Ola Jeveny řečená Kůže?“

„Hm... Kouření, ale moc jsem od ní nebrala, my se nemáme...“

... rády, to koukám. Vypověděla o tobě, cituju: špinavá sesmažená

triksterka, upalte jí cecky. Dobrá kamarádka, což?“

Lejaby se na mě zašklebí. „Bitchka pička je to. A nechává si to dělat za fet.“

„Zajímavá informace. Budu dbát na to, abyste se mi nedostaly do jedné cely. To by tahle stará rachotina taky nemusela přežít.“

Šklebí se ještě víc a jezdí sem a tam se zipem své kombinézy. Ten zvuk mi jde na nervy, a ještě víc to, že nevím, jak hluboko overal rozepne. Měl bych zajít za Tifany z centrály, nebo se z těch babetek na mou duši zcvoknu.

„No, a teď to začne být zajímavé, kotě. Kdo ti dodává Shot? Nikdo jiný ho tu neprodává, a nikdo z dealerů ho taky nemá, takže... Je to na tobě.“

Skousne si ret.

„Nikdo o tom nemluvil?“ sonduje nejistě.

„Ne. Všichni říkali, že ho máš ty. Chceš slyšet záznam?“ doufám, že poněkud emotivní a zadýchané výpovědi kolegů pohnou i tvrdým srděčkem rudé kočky.

„Jo.“ Poposedne na židli a nakloní se dopředu.

Cvrnknu do displeje a z reproduktoru se začnou linou zvuky, připomínající něco mezi zvracením a produkcí grainového zpěváka.

„Ten Shot, co o něm víš?“ slyším Hanzův otrávený hlas.

Výkřik. Kašel.

„Níc.“

„Nebavíš mě, kámo.“

Jekot.

„No tak?“

Kašel. „Redcat ho má. Jí se zeptejte.“

Další jekot. „Redcat.“

Vypnu záznam.

„Tak co?“

„Hustý. Jazda.“

„Neptal jsem se, co si myslíš o Hanzových metodách konverzace. Odkud máš ten Shot?“

„Co mu dělal?“ Tmavé oči září a panenky v nich jsou jako míče.

„To, co já začnu dělat tobě, jestli okamžitě nezačneš přičetně odpovídat.“

„Tak co?“

Mám toho právě dost, takže vstanu, opřu se o senzor na zdi a ta s hrkáním popojede. Krám.

Ve vedlejšímu modulu stojí kovové lehátko. Zavane pach dezinfekce, která

se za ta léta zažrala do umělohmotného potahu.

„Podívej.“ ukázu bradou na postarší skvost technického pokroku. „Chceš tohle poznat na vlastní kůži?“

„Eee. Nechci, ale... Můžu se podívat?“

V mžiku je u lůžka a tahá za dráty.

„Kam se tohle strká?“

„Nehraj si se mnou, kotě,“ ženu ji zas pryč, ještě než nás oba zabije proudem. „To jméno!“

„Když já fakt nemůžu.“

„Si jen myslíš. Každý může. Dodává ti to tvůj starej?“

Koketně se usměje. „Nemám starýho. Mám raděj nový.“ Potom se drobná tvář stáhne do vážné grimasy. „Já fakt nemůžu. Nemůžu ti to jen tak říct.“

„Neblni. Ostatní taky řekli.“ „Jistě. Jenže ty jste mučili. Přece ti to nemůžu jen tak vypláznout. Pro nic za nic.“

Sepnu ruce v zátylku. „Nenuť mě dělat něco, co nechci, jen pro tvůj plezír. Hele,“ snažím se vykřesat z ní jiskru zdravého rozumu, „jsi dealerka, žádná bojovnice za ideály. Přestaň si hrát na hrdinu a polož to jméno. Polož toho typa a můžem se jít oba najíst.“

„Ne.“

„Ne? Opravdu ne? A to mi říkáš ty, která jsi ječela jak poplachová siréna, když jsem tě plácnul po zadku? Víš, jak to bolí, když ti někdo pustí proud do bradavek? Do prstů? Do chodidel? Víš, jak to bolí?“

„No, to ne, ale v jednom bordelu jsem viděla, jak...“

„Kurva,“ začínám rvát, „tady nejsi v bordelu, chápeš to, ty čubko blbá?“

„Sklapni, srando. S hysterickéjma chlapama se ne bavím.“

A je. Sepnu ruce pod bradou a dívám se na malou utahanou holku proti mně. Sahá mi tak k bradě, zápěstí, která obejmete prsty jedné ruky a ulomíte, pod kombinézou růžové bradavky s kůží, kterou spálí pouhé pomyslení.

„Takže ne?“

„Ne!“

Nerozhodně se ohlédnu k lůžku a pak ťuknu na komunikátor. „Hanzi, jsi už hotovej s tím svým?“

Ještě, než slyším odpověď, hvízdne reprák ve zdi a potom se ozve O' Shea: „Co tam děláte? Čtyři hodiny a v protokolu nic.“

Ztuhnu. Jasně, nezapsal jsem zatím ani slovo. Co taky? To, že je Ola Jevany pička?

„Už končíme.“ mumlám do mikrofonu a doufám, že to nezní moc nedůvěryhodně.

„Končíte? Jdu tam.“ Cvak, a konec.

„A máš to, prdelko. Třeba si budeš se Sheou líp rozumět.“

„Budeš mít průser?“ Tváří se soucitně, jako by ji to zajímalo.

„Průser máš ty, o mě se nestarej.“ Štětka, co si to vlastně dovoluje.

V komunikátoru chrastí Hanzův hlas: „Potřebuješ píchnout?“ „Už ne, kámo. Mě teď píchne šéf.“ vrčím. „Nejspíš něčím do zadku.“ doložím tiše.

„Tak co je?“ Shea se přirítí, tvář zarostlou šedivým strništěm, volné kalhoty s kapsami na hubeném těle, zmačkaná bunda. Nevypadá zrovna jako velitel vesmírné základny. Ale je.

„Co tu vyvádíte?“ obrátí se k Lejaby a tón jeho hlasu naznačuje, že další nesmysly už nám trpět nehodlá. Nejspíš ani jednomu.

„Co by?“ říká vzdorně rudovlasá a pro jistotu si sedá na malou otáčecí stoličku.

„Ukaž mi, co máš,“ nahlíží mi přes rameno na displej a pak si do sluchátek pustí záznam výslechu. Přetáčení, koneckonců, na naše sociologické rozpravy o morálním stavu Capricorna asi není zvědav. Rozpačitě si mnou oči. Mám hlad, hrozně rád bych se osprchoval a padnul do pelechu.

„Zajímavý,“ dívá se střídavě na mě a na Redcat. „Hrozně zajímavý rozhovor, jenže trochu od tématu, nezdá se vám?“

„Hm,“ říkám já.

„Hm,“ mňoukne Redcat.

„Chyba, měl jsem to vědět dávno, že na tohle kotě jsi moc mladej.“

„Mladej?“ Momentálně si připadám nad hrobem „Jo, mladej.“

„Nechtěl jsem jí zbytečně...“

„Jo, to tě ctí a šlechtí, ale jméno toho dodavatele potřebuju, takže se obtěžuj do buňky 632 a dej do figury svoje dnešní záznamy. My si popovídáme bez tebe. Od srdce k srdci, co?“ otočí děvče na sedadle k sobě.

„A mladá dáma mi věnuje několik okamžiků soustředěné pozornosti. Mohu poprosit?“

Kočka na mě vytahuje obočí, jako bych se měl dál nějak angažovat, ale kdepak. Zmizím z místnosti a ani se neohlédnu.

V šetsetřicetdvoje se zhrouťím do sedadla, vyštěknu své heslo a začnu se probírat soubory. Odposlech stažený na minimum chřestí a ... Odposlech? Vytáhnu zvuk a hlasy zesílí.

O'Shea: „Kotě, jestlipak víš, co tě čeká?“

Ticho.

O'Shea: „Jáma, nebo Purga. Dva roky, možná víc. Jsou tam samoty, jsou tam cely, kde ti píchnou epidurál do páteře a výživu do žíly a máš vystaráno, jsou tam smradlavý hromadný cely a nucená práce ve strojně, kde je 45 stupňů. Ale to se tebe netýká, protože jsou tam taky kamrlíky, kam se chodí chlapi pobavit. Dozorci, žádná honorace. Dva roky, nebo tři. Postel, hajzl, sprcha. Nic víc. Není to legální, ale co dneska je. Opravdu to chceš?“

Redcat: „Hm. Hele, ale já.“

O'Shea: „Já vím, nemůžeš. Tak aby bylo jasno, nelíbí se mi představa Purgy, ani té kajuty. Tolik se mi nelíbí, že z tebe to jméno dostanu, pak tě nechám potvrdit žádost o ochranný dohled a veřejně prospěšné práce tady na Capricornu a ostatek už se nějak zařídí. Nekukej na tu ten krám, já proud do holek nepouštím. Jsem staromódní. Jsem starej dědek. Mě bude bohatě stačit, když ti naklepu kostru. Nepoškodím ti kůži, nepoteče z tebe krev, v podstatě se ti nic nebude dít. Ale může to trvat dlouho. Máme čas. Hodinu, dvě, tři. Holčičko, ty jsi prskavka, ne běžec na dlouho trať. Unavíš se, otráví tě to, protože nemáš ráda nepohodlí. Je jen na tobě, jestli mi to řekneš teď, nebo až pak.“

Redcat: „Co se domluvit?“

O'Shea: „Domlouvej se.“

Redcat: „Hm, já ti řeknu, kdo by mohl.“

O'Shea: „Kdepak, kočičko. Jméno chci, ne bajky.“

Redcat: „Když myslíš.“ Hlas má hádavou notu a.

Praskání, plesnutí sklapnutého monitoru, shit, co to tam zas.

Nezaměnitelný zvuk rány dopadající na kůži, mužský i ženský hlas nadává, udýchaně.

Rány, bota kope do pultu, ruka na kůži, dech.

„Pitomě, jsi magor?“ V rozrušení naše princezna ztrácí výmluvnost a rétorickou lehkost.

tt

„Čůráku.

„Ale notak. Do pytle, ty máš taky kůži.“

Pleskot. Pak rána.

„Auuu.“

„To jsem nechtěl. Řekni to, než se tu potlučem oba.“

„Okamžitě mě pusť.“

„Pustím. Jak se jmenuje ten chlápek?“

„Vyser si voko.“

„Doprdele, ten Rat tu taky nic nemá. Budeš modrá, to ti garantuju.“

„Pusť.“

„Kurva, jsem starej dědek, já už se nerad peru.“

„Mě to bolí.“

„Oba nás to bolí, kvůli nějakýmu zkurvenýmu prodavači šmejdu. Drž, sakra.“ „Hollynoe.“

„Cože?“

„Tak se jmenuje jeho loď.“

„Jo aha. Au. Jsem se praštil o ten lem tady.“

Musím se smát. Z reproduktoru se line šum, jak na sebe Lejaby tahá šaty.

„Vidíš, ani to nebolelo.“

„Cha, nebolelo.“

„Tak bolelo? Chtělas, aby do tebe pouštěl proud. To bolí. Já se tady s tebou...“ „Jste tu všichni loseři. Bléé.“

„Jasně, slečinka by chtěla specnaz v krunýřích. Podepíšeš to?“

„Ne!“

„Dobře, tak zítra.“

„Kryso!“ štekne mi najednou reproduktor u hlavy, „pojď si, kurva, pro ni, nebo skončím ve špitále.“

Zvednu zadek a hnu se zas zpátky.

Hvězdný deník 07 26 2127, 09 05

Vylézám ze sprchového boxu a kůži mám po sušení napjatou jak kůže bubnu. Nepříjemný pocit. Z boxu vytáhnu kombinézu, po paměti, stejně jsou jedna jak druhá, mhouřím oči před sprškou deodorantu a pak se sunu na snídani. Potřebuju dovolenou. Nutně. Vypadnout někam pryč, koktejly, ženskou, která voní a nedělá drahoty. Ženskou, co nedýluje smážo. Nejlepší úplně pitomou. Buchtu s prázdnou hlavou. S dlouhejma nehtama. Kunetku. „Kryso, hele,“ dloubne do mě Enroy, velitel noční směny, zrovna když se snažím vymámit z automatu kafe, „ta tvoje kočka začala držet hladovku.“

„Moje ko... Cože?“ vyjeknu, protože mi dojde, o kom je řeč.

„Hladovku.“

„Do prdele, proč?“

„To se mě zeptej.“

„A od kdy?“

„Od rána.“

Kurva.“

Enroy soucitně pokývá hlavou a kolíbá se k bedně, co mu vyplivne koblihu. Zamyslím se na chvíli a na dovršení všeho se poliju kafem.

Na tohle nemám. Představa, že nalačno vyslechnu projev o teroru a zvůli mě natolik zdeprimuje, že zbaběle naklepu raport O'Shenovi a dřív, než stačí odpovědět, zmizím na střelnici.

Narazím na uši sluchátka a záblesky zbraní v šeru mě zkonejší tak, že se za chvíli dokážu i trefit.

Hvězdný deník 07 26 2127,12 20

Vkráčím do jídelny a první, na co padnu, je Shea a Redcat. On vypadá zatraceně starší než obvykle, ona se znechuceně rýpá v něčem, co připomíná puding.

„Pojď sem,“ kývne na mě velitelsky šéf a já jdu. Zatracená subordinace.

„Dohlídni mi tady na ni, musím dneska taky něco dělat, ne jen krmit potrhlý baby.“

„Přerušila jsi hladovku?“ ptám se potměšile.

„Zmlátil mě. Zase.“ Redcat ukazuje prstem na O'Sheu, jako by čekala, že s tím budu něco dělat.

„Hovno zmlátil, na zadek jsi dostala. Takový blbý nápady pořád.“

„Zmlátil.“

„Kuš, nebo...“

„Sedni si tady,“ obrátí se ke mně šéf, „a koukej, ať to sní. Naobědvej se s ní, nějak ji zabav. Přes noc udělala málem revoluci s peticema. Jo, a večer chci mít potvrzenou žádost o spolupráci. Udělej to s ní, jak chceš. Ale podepíše to, jasný?“

„Nepodepíšu.“

Shea zatne zuby a do senzoru, co otvírá dveře, praští víc, než by bylo zdrávo.

„Dojez to,“ šoupne mi Redcat svůj nedojedený talíř. Mechanicky strčím lžici do pusy a teprve když polknu, dojde mi, co vlastně dělám. Kurva drát...

Hvězdný deník 07 26 2127,1318

Pozval jsem si Hanze a hučíme do ní oba.

„Podepíš to, nebo to nebude hezký.“

„Nejsem práskač.“

„Taky nejsme práskači.“

„Ne, vy jste bengá.“

„No, a původně?“

„Jak původně?“

„To si myslíš, že jsme se tu narodili, nebo co?“ „No, co jste byli původně, hm?“

„Pašerák,“ řeknu hrdě. „Zbraně, koťátko.“

„A ty?“ „Palivo.“

„Hustý. A proč jste to podepsali?“ „Nó...“ nechci se pouštět do podrobných popisů, ale v hlavě se mi rozběhne tisíckrát přehraný sled obrazů, chuť krve v puse, křeče, povolující svěrače, nakonec pláč. Člověk by nevěřil, jak dokáže brečet, když si s ním hraje někdo, kdo to umí.

„Podívej, vydržel jsem to tři dny, ale ten třetí už jsem celej prosil, aby mi to DOVOLILI podepsat, rozumíš?“

„Hm. Hele, je ta Purga fakt tak vostrá?“

„Je. Ale ty se tam nedostaneš, protože to podepíšeš. Zatím to podepsal každěj.“ „Nepovídej.“

„To víš.“ Hanz si obejme hrudník rukama. „Kdybychom to opravu potřebovali, podepíšeš za deset minut, ne za tři dny. Pár dní by sis pak poležela na ošetřovně, a pak bys byla moc loajální. Chápeš? Jsou věci, které opravdu bolí. Například stimulace trojklanného nervu, nebo, hm, hluk, nebó, co tak nemáš ráda?“ „To ti tak budu vyprávět!“ „Podívej,“ opravdu se snažím, „z mého hlediska je úplně nesmyslný, že to nechceš potvrdit teď a mít klid. To se necháš mučit jen tak pro svůj dobrej pocit, žes to chvíli vydržela? Věř mi, že si nebudeš připadat drsně, ale uboze. Počůráš se, pozvracíš, co je na tom hezkýho? Nám se do toho nechce, tebe to bude bolet... Shea bude nasranej a nechtěj ho poznat opravdu nasranýho.“ „To už je.“ „Nasranej?“

„Jo. Řek, že jestli budu ještě chvíli takhle vyvádět, tak že mi utrhne bradavky.“ „No vidíš.“

Sedíme v proskleném velíně, cucáme přeslazenou limonádu a Redcat mluví. Nepřetržitě. Hanz se houpe na židli, já čárám prstem po displeji sprosté obrázky. Pohoda. Klamná pohoda.

„Podepsala to už?“ Shea se dokonce oholil, vypadá teď skoro seriózně a já si uvědomuju, že, jako již tradičně, nemáme, co mu říct.

„Ehm, ne.“ „Ne?“ Shea poklepe rukou na desku, pobryndanou červenou limonádou. „No dobře.“ Skloní se k dívce a pohládí ji po tváři. „Blbneš.

My se fakt snažíme. My se maximálně snažíme. Jsi chytrá holka. Když ti uděláme něco ošklivýho, zůstane to v tobě. Bude to problém. Podepíš to, prosím.“

Trhni si.“

S takovou fackou bych měl co děla i já, ale Redcat odhodí přes půl místnosti. Hanz má postřeh. Měl ho vždycky. Chytí ji a ona se mu opře o hrudník.

„Praštil mě.“ „No jo, viděli jsme to.“

„Je fakt nasranej?“ stočí oči k Hanzovi a mne si tvář.

„No je.“

„Opravdu?“

„Do píči, holka,“ Hanz je trošku mimo sebe.

„Mám to teda podepsat?“

„Sláva.“ Shea spráskne ruce. „Neudělal jsem ti něco?“

„Nekoukejte,“ okřikuje nás rudovlasá, když čáře svůj podpis na dotykový displej. „Chtěla bych panáka.“

„Dostaneš ho za chvíli.“

„No, tak to bychom měli, ale není to všechno, kotě.“

„Jak to? Jestli to je podraz, tak...“

„Ale žádnéj podraz, ale musíme tě soudit.“

„Takže je to k ničemu?“ chmuří se Redcat na Sheu a rudý otisk dlaně pod její lícní kostí vystupuje skoro plasticky.

„Ne. Odsoudím tě k dvěma letům veřejně prospěšných prací a k nějakému „corporal punishment“.

„Ne.“ vydechnu. Moje nejtemnější představy se začínají plnit.

„Já to nedělám, Krysa ji líp zná,“ pospíší si Hanz. Kamarádi. na ty je spoleh.

„Bude to trapas,“ konstatuje Redcat s přehledem a já jí v duchu dávám za pravdu. Bude, a pořádněj.

„Vždyť ji zmrzačím,“ remcám. „Podívej, co má místo kůže, vždyť to je.“

„Tak na ni vem nějakej ten šmejd z pornokrámu, kurva. Jsi snad profík.“

„Ale.“ „Tak dost,“ praští Shea pěstí do pultu, až všichni nadskočíme „Nějak to udělej.“

Sbírá se k odchodu, zřejmě spokojen s dojmem, který na nás jeho autorita udělala.

„Vy něco vymyslíte, jste děti šikovný,“ usmívá se.

„A vemte ji k doktorovi, ať se jí podívá na tu papulku, jinak jí to oteče.“

No, a pak vypadne.

Vleču rudovlásku k ordinaci a v duchu se zabývám ponižující představou, jak se hrabu v haldě barevných instrumentů, trapně napodobujících nástroje mučení. „To bude ostuda,“ mumlám.

„Tvoje,“ kmitá na mě Redcat jazykem. „Jo, a nezapomeň na toho panáka, slíbili jste mi to.“

Hvězdný deník 07 27 2127,11 30

Transportní loď z Purgy a Jámy už jsou tady. Capricornovi se uleví, když vylifruje část lidského chaosu pryč, jak už jsem říkal, stanice je malá, celý přeplněné, výprasky se tu praktikují ne pro naši náklonnost k animálnímu násilí, ale proto, abychom delikventy nenechali jen tak běžet. Strčit je za katr si totiž nemůžeme dovolit na dlouho. Odporovalo by to konvencím, zato nad modřinami mhouří Asociace oči. A podsvětí si taky nestěžuje, dobře si spočítali, že s nějakou tou sumou šoupnutou doktorovi je šlice na dlouho z kšeftu nevyřadí. Trvale udržitelný systém, jen kdyby ho pomáhal udržovat někdo jiný, než já. Ono to unaví.

V hale se tísní několik desítek lidí, a za neprůstřelným sklem další parta čumilů. Pravda, po masážních klubech, bordelech a music stages jsou soudy další oblíbenou zábavou. No a samo sebou, taky exekuce.

„Dneska si přijdete na svý, sebranko,“ pomyslím si. Vůbec nepochybuju, že zdejší špatná parta otaxuje verdikt nad Liz Lejaby jako další důkaz toho, že ta, která se nechá protáhnout, to má dobrý... Kurva, a já si ani nesáhl.

Všude se hemží ranaři od zásahovky, řev, modré jiskry elektrických obušků a nakonec se dav jakž takž srovná.

Souzení mají vyjevené oči těch, kteří prošli bolestí, kterou nestačili pochopit. A čeká je další, nepříjemný transport, sortování v kriminále, stres. Teď už se hraje na sklopené hlavy, polehčující okolnosti, účinnou lítost. Rozsudky padají jeden za druhým a ti, kteří skončí v poutech v rámu na podiu, jsou ti nejšťastnější. Ostatní přebírají eskorty, některé holky brečí, Ola Jeveny předvede regulérní hysterák a bachaři z Purgy si ji odnesou.

No a potom... potom vcupitá před jednočlenný tribunál naše Liz Redcat, O'Shea přečte obžalobu i žádost zmírnění trestu a mladá dáma propukne v projev.

Mluví, poukazuje na násilí, zvlí a krutost podmínek, krásně a procítěně hraje roli zadrženého aktivisty a, jak se ostatně dalo čekat, zcela pomíjí, že těch svinstev u sebe měla bratru dvacet gramců.

O'Shea bubnuje prsty do desky a pohybuje rty. Nadává. Nejspíš.

„a i když jsem u sebe drogy měla, vyzývám vedení této vesmírné stanice, aby zvážilo, zda ho tato skutečnost opravňuje k nelidskému mučení, které na zadržených praktikuje.“

Než se Redcat stačí nadechnout k další větě, kterou nám to nandá, ozve se z reproduktorů chraptavý hlas šéfa: „Vedení této kosmické stanice zvažuje, jestli by nemělo řezat některá individua preventivně hned při vstupu na palubu. Jasný?“

Kašlu, abych se nemusel smát, dušené pokašlávání se rozléhá sálem, zřejmě nejen já mám podobné problémy.

„Ta kočka by tak zasloužila,“ šeptá vedle mě Hanz. Kývám, O'Shea mumlá něco o mimořádné shovívavosti soudu a na obrazovce nad našimi hlavami vyskakuje verdikt. Dva roky nucených prací, třicet ran, pět let ochranného dohledu. Bude to dlouhých pět let, myslím si, sám jsem tu skoro šest, a tak to vím.

Ozývá se udivený šepot, někdo hvízdne a Enroy na mě mrká. Je to jasný. Galerka si myslí, že malá dala všem, zásahovka si myslí, že dala vyšetřovatelům a já si úpěnlivě přeju, aby mi dala pokoj. Hrozná holka.

No a teď už začíná krasojízda. Většinou jsou to coury a stálí zákazníci, které nikdy nechytíte při ničem velkém a za pár dávek fetu dostanou svou porci ran, nebo proudu.

Role jsou jasně rozdělené a většina těch týpků spořádaně spolupracuje. Nevykoledují si tím velkou shovívavost, ale přece jen.

Rutina. Pouta, elektrody, sondy, Francois, co tu dělá doktora, sleduje graf srdeční činnosti a já mačkám ovladač. Křeče cloumají tělem, obličej se stahuje do divné grimasy, vypnout, sundat, další.

Potom bič, tedy spíš metr dlouhý plastový prut obalený gumou. Střídáme se s Hanzem, je to otrava, nedělám to rád, ale ono je dost těžké najít mezi zdejší partou někoho, kdo si to nebude moc dávat. Nesmíte si to dávat, v tom je ten vtíp. Zvláště ženské. Většinou to jde, ostatně, je to hlavně zvyk. Francois civí na naběhlé podlitiny a kývá na mě hlavou. Je to OK, a tak znova.

No, a teď zlatý hřeb odpoledne, Enroy už vede Lejabu a já se hrabu ve svém náradí. Tyhle důtky jí zaručeně nic neudělají, ale pro jistotu volám Françoise.

„Hej, Fra, to je ta...“

„Já vím, která. Čipoval jsem ji. To je teda dílo.“

Rudovlasá vystoupí na stupínek, ohlédnou se po ní a vidím, že u kořínků už

jí vlasy tmavnou do lidštějšího odstínu. Snažím se představit si ji bez téhle šílené barvy a Hanz hned na úvod vybočí z úředního tónu. Zatraceně.

„Neříkal jsem ti, že si nemáš brát kombinézu? Víš, že se to blbě svlíká.“

Lidi se smějí už hlasitě, ostatně, slovo „svlíká“ tu nemělo vůbec padnout, to je mi jasný.

„Aby ses nezbláznil,“ souká ze sebe Redcat přiléhavou látku, má pevná, vysoko položená prsa a útlá záda, sem tam posetá pihami. Ještě to. Naklání se a dělá obličej na přihlížející.

„Nedělej z toho komedii,“ spíš prosím, než okřikuju, chci to mít z krku. Chci pryč, chci dovolenou, chci.

„Kam si mám stoupnout?“ „Tady,“ беру ji za loket a manévruju ke kovovému rámu. Pouta zaklapnou kolem zápěstí, stojí s rukama široce roztaženýma a otáčí se po mě.

„Dobrý?“

Není to dobrý, ale jí to povídat nebudu.

Zvednu dŕtky, nadechnu se, první a na bílé kůži hned rudé pruhy jak namalované. Počítám v duchu, hýbe rameny a hrbí se, nebude to nejspíš nějaká nesnesitelná bolest, ale bolet, to to zas asi bolí, nevidím jí do tváře, ale nekřičí, až po patnácté ráně se zakucká.

„Jsi dobrá?“ ptám se. Kývá.

„Už to bude,“ naklání se k ní Francois.

„Připadám si jako u zubaře.“

Záda má rudá, uberu na síle, dŕtky plácají, do prdele, musí to vypadat děsně, taky že jo, Shea na mě gestikuluje, krčím rameny, co já. Napřáhnou se pořádně a ona dotčeně zaječí.

Zkurvená práce, tohle.

„Klid, už jen tři,“ říkám a koukám odbýt je rychle, poslední trefím blbě, prameny se jí obtočí kolem hrudníku a seknou až na břicho.

„Konec.“

Hanz rychle otvírá pouta, Fra hází na záda nějaký olejový zábal, či co, Redcat si mne oči, žádné potoky slz se nekonají, ale přece jen.

„A máme to za sebou.“

Měří si mě kritickým pohledem. „Něco vám povím.“ otáčí se k publiku.

„Kdybychom si to prohodili, mohli jste aspoň vidět nějaký divadlo.“

Publikum se směje naplno a v komunikátoru ně mě syčí Shea, abychom ji okamžitě odvedli pryč, než udělá ostudu, Hanz s Francoisem se toho rádi

ujmou.

Zůstávám trčet na podiu, Enroy vleče další holčinu, která na mě dělá svůdné oči.

A takhle je to pořád.

Sedíme v kantýně, přitlačení do sedaček únavou a urputným tup tup elektronické muziky. Na vyklizeném place se Enroy snaživě plazí po Tifany a já odhaduju, za jak dlouho změní příchod Redcat poměr sil. Půvaby, odhalené dneska při nakládačce, už ostatně sklízí své ovoce, Lejaby hopsá do rytmu na sedadle vedle mě, za zády má polštář, ale jinak nevypadá nijak zkrúšeně. Aby taky jo, po zkonzumování tolika různých nádobek plných pestrých alkoholů, které jí nepřetržitě posílá posádka, povzbuzená ve své milostné horlivosti tím, že se Redcat přesunula z kategorie „zadržaná“ do kategorie „kolegyně“, kterážto kategorie je přitažlivá hlavně tím, že s jejími příslušnicemi lze filcovat bez hrozby sankcí a bez nutnosti finanční úhrady, což, jen tak mimochodem, při našich platech taky není zanedbatelná výhoda.

„Hele, co jsou vlastně ty veřejně prospěšné práce?“ snaží se Redcat přervat dusot aparatury.

„Budeš čistit záchody a zanešený automaty na kafe!“ řve jí v odpověď Hanz a následně si kryje hlavu, jak po něm kočka sekne.

„Pitomče. Že mě lakuje?“ obrací se ke mně a já jen krčím rameny. Houby vím, co s ní má Shea za úmysly. Hanz se snaží vyžehlit si své minusové body objetím, ale já tipuju, že to ještě tak týden nebude cesta k Lejabyným kalhotkám. Modřiny jí zůstaly stoprocentně.

„Hele, Shea...“ Redcat gestikuluje k příchozímu, zřejmě v touze dozvědět se něco o povaze své budoucí činnosti. Nic proti jejímu vkusu, ale já své volno s šéfem trávit nemusím.

„Ztlumte to, řve to jak raketovej motor,“ klepe Shea na bar, a protože jeho slovo je tady zákon, muzika tichne. Najednou na sebe nemusíme hulákat, což kvituju s úlevou. Vlastně chci dotankovat do stádia, kdy se mi začnou zavírat oči a pak zmizet do kajuty. Zmrtvit se, nepřemýšlet. Shea si sedá k nám ke stolu, takže smůla. Žádné zmrtvení a tvářit se bděle.

„Tak jak je, výtržnice?“

Redcat pokyvuje, že fajn, přes lihovou anestezi těžko něco cítí. Možná se jí to rozleží ráno, dneska je jí už definitivně hej.

„Co jsou to ty veřejné práce?“ Naklání se k Sheovi. „Není to něco s

úklidem?“ ptá se úzkostlivě a je vidět, že ty automaty jí přece jen vrtají v hlavě.

Šéf vrtí hlavou a zamýšleně si nás měří. „Kdepak, pomůžeš tady chlapcům.“ „Cooo?“ pití mi uvízne v krku a chvíli se dusím. Hanz se stáhnul do židle a tváří se odmítavě. „Jak pomůže?“ „No, ty ženské si oprávněně stěžují, když je vyslychají a prohledávají chlapi. Všechny ty řeči o špatném zacházení a sexuálním obtěžování... Teď u toho bude tady malá a bude to vypadat líp. Žena ženě, atakdále.“ „Líp? Vždyť je to magor.“ Sheovo slovo je tu sice zákonem, ale co je moc, to je moc. „Udělá nějaký průser, to ti garantuju.“ Subordinace, nesubordinace, tady jde o naši kůži.

„No, od toho jste tu přece vy. Naučíte ji, co a jak, a dáte na ni pozor,“ usmívá se O’Shea optimisticky, zřejmě potěšen představou, že při výslechu hlídáme nejen delikventy, ale i hemžící se a šílenými nápady oplývající Redcat.

„Je to sadistka,“ argumentuju zoufale.

„Opravdu?“ vytahuje Shea obočí a Redcat nadšeně přisvědčí.

„No. Ale trápím jen chlapy a ještě jen trochu,“ dodává ctnostně a šéf jí pohladí po rudé čupřině. Málo platný, jak přijde takováhle prdelka dohromady se stárnoucím chlapem, jdou argumenty stranou.

„Můžu ji aspoň bít?“ informuje se rezignovaně Hanz.

„Přiměřeně,“ šklebí se O’Shea a Redcat nám pěstí pod bradou naznačuje, jak dopadneme, když na ni vztáhneme ruku.

„Můžu bít já je?“ ptá se pak šéfa úlistně.

„Přiměřeně. A ne, že se mi budete prát. Pamatuj na podmínku.“

„Koupíš mi taky panáka?“ lísá se červená kštica a Shea bez odporu odstartuje k baru. A je vymalováno.

„Chceš ještě jednoho?“ ptám se Hanze. Alkohol odpomůže od různých bolestí a jiná útěcha nám momentálně nekyne.

„Ty se zlobíš?“ fofruje na mě Redcat řasami a já jen bezmocně rozhodím rukama.

„Ále, ani ne.“ Co byste na takovou otázku odpověděli vy? Koneckonců, na jiném místě než u výslechu nemusí být ta kůžička marná... Trochu si kousnout... ale dost. Kupovat panáky s erekcí může jen totální trotl.

Hvězdný deník 08 08 2127,13 18

Koukám na chlapíka, šhubajícího se na lehátku a vychutnávám vzácnou chvíli pohody. Je jich málo od chvíle, kdy na Capricorna vkročila svým

ostrým podpatkem Lejaby a změnila zdejší život ve stálý sled zmatků a katastrof.

Pokud vás to zajímá, vede si dobře. Proudem jsme ožehlí jen trochu, a modřiny se neobjevují od té chvíle, co ctím zlaté pravidlo „nikdy se neotáčej zády“. Ve vězení je velmi populární, neboť se ujala funkce neoficiální ombudsmanky a stará se o živý ruch kolem zadržených. Francois si přestěhoval ordinaci blíž k celám a většinu času paří s dozorcí a s Lejaby hry, ve volných chvílích pak ošetřuje zanícené vpichy po jehlách, popáleniny a cucfleky, které si udělaly nudící se lesbičky v důsledku jednotvárného režimu korekční vazby.

Redcat nás dále oblažuje stále novými drby, které částečně sama vytváří a které píše ze svého terminálu do centrálního informačního systému pod zámkou, že podává zprávy. O'Shea to zatím toleruje a my ostatní tiše trneme, kdy mu dojde, že jistá část těch divokých povídaček se zakládá na pravdě. Mimochodem, Redcatina kůžička někdy opravdu může působit mile, ale děsí mě, že je schopna informovat o choulostivých detailech sblížení celou kosmickou stanicí, co víc, osvojila si jistou dovednost a někdy se jí podaří procpat nevčasné vtípky i do online zpravodajství pro posádku. Podle statistik, které si s Hanzem pracovně vedeme, má obrat jako menší dobře prosperující bordel, ale rozhodli jsme se to tolerovat, pokud my sami nebudeme vykázáni za bránu tohoto oblažujícího podniku. Prostě a jednoduše, Capricorn 70 už není tím, čím byl.

Cvrnknu do ovladače o ohlédnu se na Sheu, který mi výjimečně asistuje při výslechu.

„Ještě?“

Nešťastník, přikurtovaný a vydaný napospas síti drátů, které mu nepříjemně důvěrně přiléhají k jistým intimním částem těla, nejeví vekou touhu dát se zavřít a zatím drží jazyk za zuby.

„Hollynoe, nebuď jako malej.“ říkám přátelsky a snažím se navolit ještě působivější kombinaci výbojů. „Takhle o ty koule fakt přijdeš.“ „Nemám žádnéj Shot. Nevoším to.“ chraplá vyslýchaný a Shea se pochybovačně zvedá obočí.

„Slyšeli jsme, že máš. Chlapče, nevyprávěj mi, že v těch kontejnerech, zabudovanejch v motoru, vozíš šprcky. No tak... Zbytečně se tu...“

„Zdravím, chlapi.“ Dveře se s cinknutím otevřou a Shea a dokonce i Hollynoe trochu nadskočí. Já ne. Jsem zvyklej, Redcat takhle vstupuje

vždycky a červená kontrolka, která značí, že návštěva není žádoucí, ji přímo magicky přivolává.

„Jé, ahoj Holly, co ti dělají?“ „Hádej,“ vrčím a Hollynoe se na mě vyčítavě dívá. Chápu ho. Taky bych nerad, aby mě v takovéhle trapné chvíli okukovala nějaká ženská.

„Pošlete ji pryč.“ Hollymu se konečně podaří rozhýbat křečí ztuhlé svaly a nezřetelně vybublat prosbu.

„Vždyť jsme kamarádi,“ vyjekne Lejaby dotčeně a našpulí růžově natřenou pusou. Vinylové efekty její rtěnky působí v téhle místnosti obzvlášť absurdně.

„No tak,“ strkám ji ke dveřím. „Nevidíš, že teď se zrovna nechce kamarádit?“

„Jen ať se malá něco přiučí,“ dodá potměšile a

„Jen ji nech,“ zarazí mě Shea. Holly obrátí oči v sloup.

Pokrčím rameny, přeběhnu prsty po „mixážním“ pultu a vyslýchaný se vzepne v poutech.

„No to je přísný,“ konstatuje Redcat a naklání se k svému bývalému komplicovi.

„Je ti blbě, Holly?“ Trvá to chvíli, než se sešklebená maska změní zas v lidský obličej a přisvědčí.

Rudovláska se opře bradou o vršek lehátka.

„Tak to polož. Oni tě jinak nenechají. Mě taky nenechali.“

Holly vrtí hlavou, mluvit mu asi dělá příliš velké potíže.

„Jsi pitomec.“ Červená hlava se zvedne a Redcat se opře vede o mě pult, vrazí si ukazovák do pusy, zkousne nehet a pak několikrát v rychlém sledu stiskne tlačítko. Ohromeně na ni koukám.

Místností vibruje jakot ještě dlouho po tom, co výboje ustanou a Shea uznale kývá hlavou.

„Šikovní holka. Co kdybychom je tu chvíli nechali o samotě, Rate. Jsou to kamarádi, mají si co povídat... Třeba se tady Holly nebude před děvčetem tak stydět.“ Shea umí udělat atmosféru, to se musí nechat.

„Jo, jen si zajděte na kafe,“ drbe si Redcat nosík. „My to tu nějak zvládnem.“

„Chlapi, přece mě tu s ní nenecháte,“ sténá pašerák. „Já vám to.“

„Pamatuj si, cos chtěl říct, povíš nám to pak,“ usmívá se na něj O'Shea otcovsky. „Hodně štěstí, Holly. A moc tu nevyvádějte.“

„Nebudem,“ slibuje svatě Redcat a vykračuje si prstíky po „mixáku“.

Dveře jsou samosebou zvukotěsné, ale ještě než se dovřou, slyšíme vrískot, jako když kastrujete kocoura.

30 Hell

„Hodně štěstí, Holly,“ opakuju polohlasně po Sheovi. Snad si Redcat pamatuje, že nemá mačkat tu červenou klávesu společně se shiftem. Když začnou světla mrkat, nepřekvapí mě to ani dost málo.

Zmáčkla!

Pouto čarodějů

I

Dávná, v prachu paměti utajená vzpomínka. Ležím v postýlce v domě svého dětství, právě jsem se probudila. Na lůžku sedí má zděšená matka a pátravě si mě prohlíží. Křičela jsem?

Pokrývky jsou rozházené a moje tělo jen pomalu opouští křeč. Tisknu se do její bezpečné náruče.

Viděla jsem oči, podivné lhostejné oči. A tvrdé chladné prsty se dotýkaly mého těla.

„To byl jen sen, srdce moje.“ říká mi matka.

Ráda bych věřila, maminko. Ale cítím ty doteky, pořád je cítím. Ještě mnohokrát se probudím z nočního děsu s křikem.

II.

Provlhlá příkryvka mezi nohama. Společná ložnice v ústavu pro adeptky magie je jistě to nejvyhledovější místo. Pevně zavřená okna, aby snad nějaký kejklíř, nějaký akrobat, nějaký zvrhlý mág nepronikl dovnitř a nepotěšil se našim panenstvím.

Profesorky, čarodějky – mistryně, samy nejspíš svědivé a rozbolavělé věčným jalovým toužením, věčně laskané jen vlastní dlaní, pečlivě kontrolují náš klidný spánek.

Jestlipak se jim jejich branky, uzavírající lůno prázdné jako vypálená sýpka, občas chňapavě nesevrou při tom, když ústavní metla štíplavě dopadne na holou dívčí kůži?

Mám své zkušenosti a své instinkty, mé dámy. Ale vám je tak snadné všeset bulíky na nos.

Proč bych vám vyprávěla o tom, jak přichází. O tom, že se mi chce křičet hrůzou z jeho přítomnosti. Oči bez bělma. A moje slzy potom, co mě nechá ležet. Přízrak.

Ale nezůstanu tu dlouho. Mé vlčí sklony mě brzo zlákají k nočním lovům. V knihovně je mnoho svazků, skrývajících moudrost. Moudrost, kterou já potřebuju. Použitelnou k boji.

A taky moudrost, lámající zámky.

Potuluju se potom po městě, v době, kdy ostatní spí. Jím magické houby,

kouřím byliny, bloudím zahradami snů. Poznám mnoho mužů, nahá a vřískající, hladová, pobíhající nocí jako šelma.

Elfové, alchymisté, zabijáci a hadači vstupují do mého lůna a já si hraju... Jako kotě s myší, jako dítě. Zkažené, moudré dítě, přiotrávené jedy, jablíčky durmanu, stříbřitými lístky oměje.

Vyhodí mě pak samy a rády. Potom, co představenou popálím znamením ohně, když mě chce potrestat za rozličná porušení řádu. Nad mou rudnoucí kůží si pavučinami zamřížovanou škvíru honit nebudeš, čubko.

Rozejdeme se jako nepřátelé.

III.

Sedím na kamenném podstavci s koleny přitáženými k tělu, abych se zahřála. Zápěstí mi trnou, jak jsou sevřena pouty z magicky preparovaného stříbra. Točí se mi hlava.

Ten, kdo nás se dostal, se ve své práci vyzná. Omračující, syrový výtrysk síly nás snadno zbavil obrany. Tady jsem se svými hračkami v koncích. Jenže ostatní také. Dveře se otevřou a vysoký vyzábělý muž v černé kápi přivleče dalšího z mých kolegů. Teď už se Urian neušklíbá nad mými recepty na afrodisiaka, nešpičkuje o mé „postelové“ magii. Chvěje se a jeho oči jsou potažené mázdrou jako oči leklé ryby. Cítím pach spálené kůže.

Cítím, co vlastně? Strach? Ne, kvůli nějaké nedostatečnosti mé psychiky nejsem schopna pociťovat strach. Cítím zvědavost a... vzrušení a chlad. Jinak nic.

Vyzábělý se obrací ke mě, dotykem otevře moje pouta a bere mě za předloktí. Pevně mě drží a postrkuje mě ke dveřím. Cupu vedle něj a nesnažím se srovnat s ním krok. Zvedám oči k jeho tváři. Ve stínu kápě září pár očí. Bez bělma.

Sál s vysokým stropem. Učebna? Mučírna? Na stěnách tapiserie, temné tapiserie. U stolu, zády ke mě, stojí muž. Otočí se ke mě. Přízrak. Ne, není to samozřejmě přízrak. Je to temný Elf. Jeden z těch, o kterých jsme se učili, že už nejsou. Že je Země bezpečná. Že už existují jen v bájích a pak také za Branou, v závrativých spirálách astrálna. Moudré knihy jako obvykle lhaly. Stojí tady, kůží jako kůra stromu, dlouhé jemné tmavé vlasy za špičatýma ušima. Ostré nehty, svalnatá předloktí. Ebero.

A můj vzdor přichází, tak jak má, spolehlivě, jako na zavalanou. „Mám s tebou nevyrovnaný účet, Elfe.“ Snad si troufám příliš, ale je lepší začít zostra. Hádku i rvačku.

Podívá se na mě beze vzteku, a možná i bez zájmu.

„Posaď ji do křesla, Niene.“ A vyzábly mě jen bez námahy postrčí do křesla s vysokým opěradlem.

Ebero se nade mnou sklání a já v jeho tváři nacházím i neelfské rysy. Ještě jiná rasa je tam přimíšena. Rasa stará jako svět. Thryen – Věční. Je to silný soupeř, nejsilnější ze všech.

A já? Měřeno tisíciletími jeho života jsem opravdu jen dítě. „Budu se ptát a ty mi budeš odpovídat, mladá dámo. Soustřeď se a říkej mi jen pravdu. Nechci tě mučit. Unavuje mě to. Vy lidé jste ale možná příliš hloupí na jiné zacházení.“

Zblízka nevypadá ani příliš starý. Věčnost spí v jeho očích, černých jako tůň viděná oblakem kouře.

„Co bys rád věděl, noční pozorovateli? Často se ukájíš nad těly holčiček?“ Jsem drzá, dobře vím, že mě může zabít jen pouhým pomyslením.

„Co jsem chtěl vidět, to jsem viděl, dítě. Vstaň a svlékni si šaty.“ Nepociťuju stud, není pro mě těžké svlékat si šaty. Vstanu a... uhodím ho to tváře. Všechno napětí se uvolní a já ho biju drobnými tvrdými pěstmi a když mě povalí na stůl, kopu ho do obličej, do hrudi, do břicha. Po chvíli mě hysterie opustí a zůstanu vyčerpaně ležet. Vyzábly elf mi přidržuje ruce za hlavou. Mohla bych se překulit a kopnout ho, ale schází mi energie. Jsem unavená.

Ebero přichází blíž. Rány nezanechaly žádné stopy, bozi vědí, do čeho jsem vlastně narážela. Jak se ke mě přibližuje jeho tvář, vidím zkoumavý, hodnotící pohled. Pohled vědce, pohled praktika. Přitiskne prsty k mým spánkům. Místnost potemní. Padám...

Procitnu s křikem, poděšená obrazy, které vyvolal v mé mysli. Ztráta identity, prázdnota, zrody a konce, trpění a tvoření znovu a znovu.... Už mě nepřidržují, jen zamyšleně pozorují, jak si utírám slzy. Plakala jsem? Snad.

Sklouznu se stolu a položím hlavu na Eberova prsa. Potřebuju teď někoho dýchajícího, skutečného... Kohokoli. „Jsi ještě hloupé děcko, ale nejspíš jsi ta, kterou hledáme. Zjistím to, maličká. Jen dělej, co ti řeknu.“

Jsem vyděšená, ale zas ne tak moc. Vlastně ho znám. Není to zrůda, kterou stvořila noc, jen muž, zlostejnělý léty, zatrpklý, vyhaslý a omrzělý. Strach mu jde v patách a jeho dotyky způsobují bolest. Tak mi tedy ukaž, co po mě chceš, čaroději.

Mluví konejšivě, jako lékař. K desce

„Lehni si na ten stůl, dítě. Obličejem dolů.“ stolu jsou přibitá pouta. Nejsem blázen.

„Ne.“

Pohodí hlavou a poprvé projeví nějakou emoci. Ztrácí trpělivost. Budiž.

„Poslechni mě, hloupé štěně. Nebo ti to vysvětlím jinak.“

Založím si ruce v bok. „Vysvětle, elfe.“

Čekám, že po mě šlehne znamením, ale kupodivu ne. Místo toho mě tvrdými pevnými prsty vezme zezadu za krk a ohýbá mě přes hranu stolu. Bráním se, ale Ebero není silnější jen svými kouzly. Vlastně se není co divit. Vykasá mi halenu a stáhne hedvábné kalhoty. Pod nimi už nemám nic. Neoplývám ctností, které hloupí říkají cudnost.

„Niene, podej mi...“ místo pokračování lusknou prsty. „Co ti mám podat?“

Podle hlasu poznám, že se vyzáblý usmívá. „Co?“

Ebero mě pleskne přes zadek. To je obvyčejnější, než bych čekala. Nakonec se mnou bude muž, který děsí Vědoucí tohoto světa jen svou existencí, zacházet jako rozžlobený sedlák.

„Pusť mě.“ zavrčím. „Chtěl ses ptát.“ „Není na co se ptát vzteklého děcka.

Ostatně, teď vidím, co potřebuju. Jsi děvče a to je důležité.“

Bije mě. Nevzrušeně, systematicky a nijak zvlášť krutě. Na tohle nejsem zvyklá. Jsem zvyklá vítězit. Zuřím, svjím se, zajíkám vzteky. Jenže to trvá dlouho, příliš dlouho. Je to nepřijemné...

Bolí to. To opravdu bolíííí. Rychle dýchám, fňukám, začínají mi téct slzy.

Ebero mi nadzvedne hlavu a dívá se na mě, myslím, že stejně se tváří, když nahlíží do křivulí...

„Pláčeš, dítě? Neublížil jsem ti. Máš jen trochu zhmožděné svaly na místě, kde ti to nemůže škodit. Budeš teď sledovat, co ti říkám?“ Kývám hlavou, je pořád lepší s ním mluvit, než... Kývám, že ano. „Hledáme ženu, která vede krev Thryen, dítě. Hledáme matku nové královny.“

Chápu, chápu víc než dobře. Proto to špehování děvčátek. Proto únos žen, nadaných magickými schopnostmi. A jediný muž, který vede krev Thryen? Vyhlédnout si milenkou už v kolébce, tomu říkám pečlivost. Jen chodit pod sedlem mě, vážený příteli, naučili jiní.

Vrtí hlavou. Ach, jistě. Přenosy myšlenek nejsou oříškem pro opravdového mistra. Ještě se mi bude dívat do hlavy, psychopat. Přese všechno mi připadá o něco lidštější.

lehni si na ten stůl.“ „Proč?“ možná jsem dítě, ale neskáču do tmy, čaroději. Nien vyndá z ebenové skříňky penis, zhotovený z kamene. Z aduláru, přesněji řečeno.

Teď vrtím hlavou já. „Ne. Tohle do mě nestrčíte.“ „Bud' přece rozumná. Když se budeš bránit, můžeme ti ublížit. Nebo tě budeme muset znehybnit. Bude to nepříjemné.“ Nien mluví hlubokým uklidňujícím hlasem. Tohle na mě nezkoušejte, pánové.

„Ne. Prostě ne. Nenechám se...“

Ebero mě vezme kolem pasu a zvedne vysoko. Uuuu, nepříjemné. Pokládá mě na chladnou desku stolu. „Zůstaň tak.“ přikazuje. Nien mi přidržuje ruce a Ebero se dotýká adulárem mého klína. Nevrtím se, ležím s pokrčenými koleny, nechci, aby mě ještě nakonec zmrzčili. Nejsem cudná, našťestí ne. Ale příjemné mi to není. Myslím na jiné věci, myšlenky se mi však samy rozutečou. Tolikrát si mě za můj krátký život vyděsil, Ebero. I ty bys měl platit.

Adulár zrudne, moje svaly stáhne křeč. Všechny svaly. Prohnu se v kříži s výkřikem.

Elfově se smějí. „Není jen plodná, je i žhavá, příteli. Jen příliš mladá.“

Ebero se šklebí. „Co je čas pro toho, kdo hledá moudrost.“

A co je moudrost, když ani neochrání před pošetilostmi, myslím si já. I moudří muži jsou jen muži.

Hloupě se smějící nad polonahým děvčetem.

Jistě, mám svou hrdost. Mám svou hrdost, jen nechci spát ve sklepení, plném sténání poděšených mužů a žen. Vůbec nechci spát ve sklepení. A taky, že tam nespím.

Ebero nemá postel vhodnou pro milostné hrátky. Úzké vysoké lůžko s tenkou pokrývkou je ale pořád lepší, než kamenný kvádr. Choulím se ke stěně, abych se svého spolunocležníka nemusela dotknout.

Ebero položí ruku na můj ještě citlivý zadek a překulí mě k sobě. „Je ti zima, dítě?“

Ale ne, jistě není, to jsou přece nervy, Ebero, myslím si unaveně. Jsem vyčerpaná magickou rvačkou, výpraskem, záchvatem, vším. Milosrdná noc, říkám si a najednou začínám plakat. Bezhlavně, ale přenosy myšlenek jsou neúprosné.

„Přestaň plakat, mladá dámo. Neznám moc způsobů, jak utišit plačící děvče. Vlastně znám jen jeden.“

Cítím, jak se mu pod kůží napínají svaly. Taky ho znám, Ebero. Víc se od tebe, hádám, ani nedá čekat.

Je ráno, a po tom, co mi Ebero udělal, cítím, že mám právo dostat plat za své zboží. Začínám smlouvat. A s Temnými se teď dá mluvit. Konečně, dostali, co chtěli. Chtěl jsi mě slyšet pod sebou křičet, Ebero? Ach, tak jsem tedy křičela, když si píchal do zadku. Chcete matku své královny, vážení? A neslíbila jsem snad, že jí budu, neslíbila jsem to stokrát, když tvé tělo naráželo do mého, když zvonilo jako ocel o ocel? Do diamantu udělá rýhu jen další diamant. Nejsem snad po té noci poznamenána? A nejsi poznamenán i ty, Ebero? Jaké to je, když touha zapálí skomíravý plamen?

Když žádost spálí otářík moudrosti na prach. Jsi kniha o moudrosti, Ebero, nebo jen hřebec, co po staletích znovu vyběhl do bouřkových mračen?

Ano, ovšem, že propustí mé druhy. Propustí i mě, jen co si rozumně promluvíme. A co ti mrtví, co ti zmrzačení, Ebero? Až jednou počneme dítě, dáš mu tohle do kolíčky?

Znovu sedíme v sále, ne snad už jako nepřátelé, jen jako lidé, kteří o sobě navzájem vědí svoje.

Ošívám se v tvrdé židli. Takhle se milují muži mého lidu? Na mojí bílé kůži nechala noc tmavé stopy. Modřiny.

„Jsi ještě hříbě, příliš křehké pro opravdovou práci, maličká. Musíš se mnoho učit, než se staneš matkou.“

Oddechnu si. Výkon exekuce se tedy odkládá na neurčito. Jenže, jistě, Temní žádají záruky. „Desítky, ne, možná stovky let si můžeš hrát, děvčátko. Máš na to spoustu času, a celý svět. Ale musíme mít jistotu, že nás nepodvedeš, dítě. Budeme na tebe dávat dobrý pozor a dohlédneme na tvou výchovu. Co jsou pro tebe mělké moudrosti pošetilé, lehkovážné lidské rasy, co jejich uspěchané životy. Objevíš svou cestu a oni tě budou míjet jako listí hnané větrem.“

Och, mrazí mě, z hladu, z únavy, z Eberových řečí. Budu mít kdy jiné druhy než smrt a elfské muže, kteří mě zebou? Jiné hry, než jaké se hrají s životy lidí?

„Mám svůj život, Ebero, svojí cestu. Nedokážeš mě přinutit, abych všechno opustila, abych líhala jen s tebou, abych zpívala jen tvoje písně.“

Nezůstanu tady.“

Nien se na mě usmívá svými ostrými bílými zuby. „Jistěže tady nemusíš zůstat, děvčátko. Postačí nám tvůj slib. V opačném případě...“ odkašle si

„v opačném případě bychom si tě ovšem museli podržet. Žiješ ještě krátce, čarodějníčko, ale jistě jsi ve škole slyšela o elfských čarodějích, kteří žili celá staletí přikováni ve sklepeních. A nezemřeli. Ani tebe není lehké zabít, a myslím, že staletí by nebyla nutná. Pět, šest let přivázaná na lůžku v tichém, klidném sále a slíbíš nám, co chceme. Co je pět let pro nás, a co pro tebe, holčičko? Pět let ticha...“

Ne, neděsí mě bolest, i na zlobu si lze zvyknout, ale pět či více let nehybnosti, pouta na zápěstích, pouta na kotnících... a občasná návštěva Temných, vemlouvavá slova a pak doteky biče...

Možná ne dost moudří pro slitování, ale dostatečně moudří k trápení jsou mí spolustolovníci.

„Jaké chcete záruky, chlapi?“ Pomalu se zase dostávám do formy. Nemohu dopustit, aby mě někde uvázali jako jankovitou plemennou klisnu. Ebero spokojeně kývá hlavou. „Nebude to tak hrozné, má milá. Jen budeme vždycky vědět, co právě děláš.“ Pokyne Nienovi a ten k němu přisune vykládané pouzdro. A v něm? Tenká obroučka z bílého kovu, posázená krystaly, černými, rudými jako krev i čirými.

„Podej mi ruku, dítě!“ Vztahuju k němu paži a cítím, že Nien teď stojí za mými zády.

Ebero sevře mé zápěstí a Nien mě tlačí do židle. A potom se mojí kůže dotkne kov.

Pouta z preparovaného kovu bývají nepříjemná, ale náramek se přímo protaví do mého zápěstí, prostoupí živým masem, kostí, přilne ke kůži a splyne s ní. Snad jsem chtěla křičet, ale bolest je příliš velká pro nářek. Krev z prokousnutého rtu mi teče po bradě na hrud'. Nien uvolní sevření a já ochable zhroutním. Už je mi jasné, že téhle ozdoby bude těžké se zbavit.

IV.

Téhle ozdoby je nemožné se zbavit, jak jsem později zjistila. Ale pomalu si zvykám. Na stálou plíživou společnost, na šepoty noci, na změny, kterými prochází moje tělo.

Má odlišnost se prohlubuje, ale nejsem tím příliš zkrušena. Dál vařím lektvary, dál miluju krátkověké lidské muže, tancuju a veselím se na pochybných slavnostech.

Znovu hledám moudrost v knihách a v Eberově domě je hodně knih. Zatím na mě pohlíží jako na divoké, lehkověrné děcko, které je třeba vychovávat a usměřňovat pevnou rukou, ale až přijde čas, splníme povinnost a počneme

dítě, budu připravena a dost silná, abych ho zabila.

Může se ale stát, že to neudělám. Že poskytnu starému unavenému muži milosrdenství, které mi odepřel. A potom, potom mu dám ochutnat ostruhy a bič a naučím divokým krvavým moudrostem svou dceru. Dceru s očima bez bělma.

Děti noci

I

Probudil mě pronikavý dívčí vrískot. Jenže ten se tu v poslední době ozýval pořád. Nadzvedla jsem se na lokti a pravačkou si promnula strnulé svaly šíje. Obvyklý záchvat ranní nevolnosti přišel a když jsem přestala dávit, svezla jsem se na svého spolunocležníka. Ani ve spánku nevypadal elfský čaroděj nevinně. Kosti mu trčely z tváře jako sekera a promodralé kruhy pod očima už týdný nezmizely. Nad hedvábím našeho stanu dávno smířlivě nešuměly listy krásných stromů. Už dlouho nešumněly...

II.

Když jsme počátku léta poprvé postavili svá barevná obydlí, odložili své šaty a začali tančit, jezero nás přijalo jako náruč milence, modré, čisté a dychtivé. Bílý písek hřál nahou tetovanou kůži a kůra stromů byla známá a milá na pohled jako tvář přítele. Tehdy jsme poprvé provedli velký rituál místa, nadšený, plný touhy a nadějí. A začali si užívat.

Možná někomu stačí klidný, obvyklý, útěšlivý akt lásky. Nemohl však stačit ani mě, ani elfským mužům s půvabem jelenů, elfským holkám s očima laní. Vdechli jsme omamný kouř a začali se prodírat zářivými houštinami drog, potoky ohně, s oddaností, jakou dávají jen jedy jsme zkoumali svá těla zahřívána sluncem. Hmm, ano, rvala jsem těla kluků nehty a možná se někdy zabořila elfkám hlouběji, než by se jim líbilo, ale slunce stálo na nebi a naše rány se rychle hojily. Dlouhé vlasy mužů voněly jezerní vodou, bedra děvčat byla stále hladká a kulatá jako zdejší oblázky. Potápěli jsme se a šermovali pod vodou štíhlými stříbrnými meči, tančili jsme po mechu v divokých námluvách boje a na sobě neměli nic než holínky. Milovali jsme se, ne, ne, šoustali jsme, každý s každým, hinňající se, omámení, potěšení a žhaví pocitem spolubytí.

A taky jsme brali víc a víc drog, durmanová jablíčka lásky, masti z oměje, kořeny, listy, lodyhy nám zpívaly svou šílenou písničku. Nová involtace, tvrdší a zběsilejší, víc jsme potřebovali sebrat místu, které nás hostilo.

Už jsme nespřádali své vlasy do copánků a nevplétali do nich květy, z polibků byla hryznutí a souložení jak bitky s nožem. Vztekli a podráždění jsme se ječivě hádali a pod hedvábí mého stanu už vstupovali jen silní. Muži

se rvali o dívky jako

vzteklí psi, a nic mě nepotěšilo tak, jako když jeden z mých milenců prolil na žhavý písek svou krev. Potkávala jsem zbitá děvčata s panickým, vyděšeným pohledem, elfští jelínci se kolem vláčeli potlučení a bez lesku.

A já? Já ráda zapoměla na Dorova ponaučení a se smíchem páčila bílou kůži elfek, když nechtěly naslouchat mým zlomyslným, škodolibým, šíleným přáním. Dlouhé vlasy přímo vybízely k tomu, abych je obtočila kolem zápěstí a užila si trochu zábavy, potěšila svá ouška trochou křiku. Křik dával zapomenout na mou vlastní neodbytnou bolest za očima.

Možná se někdy slabě zdvihla nechuť, když jsem viděla někoho z přátel, jak se po kolenou plazí pryč z místa hry, jenže co je hra, a co je vlastně přítel. A vždycky tu byla nová dýmka, další lačná ruka, která roztírala mast po mém klíně. Do pekel s přáteli, dýmkou i s jezerem.

Hlava bolí hůř a hůř a mám hlad, ne, ne, vlastně jen lačním a nevím po čem, nevím, a potom .. Finiriho ruka tiskne do mé bič...

Pod Finiriho tělem jsem snadno, snadno zapoměla na Společenství, na mistra Dora, na své studium a sliby, na zákony a moudrosti. A ano, zapomínala jsem ráda.

Finiri nebyl mladý, nebyl moudrý a možná, že bloudil v magických zahradách bolesti příliš dlouho, než aby se mohl vrátit bez následků. Ale měl v sobě zběsilost, jako někteří mívají a byl zkušeným průvodcem po temných stezkách. Měl v sobě všechnu nevinnost hada a znal záludy našeho tance. A já jsem, jako ostatně všechny nakažené děti, chtěla být svedna.

Líbily se mi jeho studené šedé oči, jeho zlomyslnost, jeho surovost. Zraňovali jsme se navzájem a lovili jsme spolu mezi vyděšenou omámenou smečkou. Líbilo se mi, když mě svazoval, a líbilo se i když mě mlátil. A ráda jsem ho viděla na kolenou, splílat mi a rvát na mě nejhorší slova... Milovala jsem, když křičel, v bolesti, potom, co jsem ho kousla tam, hmm, kam to kluky bolí. I když mi pak zmaloval zadek do modra bičem na koně.

Možná bych ho byla ráda zabila, v těch nocích, kdy každý jeho dotyk nachával na mé kůži tmavou stopu.

Tráva byla sežehlá sluncem a ze stromů klouzalo usychající listí tak, jako padá plášť, halící tělo dívky. Místu už nebylo co vzít, i když jsme se toho domáhli znovu a znovu, vztekle a s klením.

Ucouraná a rozčuchaná jsem se potulovala tábořem, mezi napůl zbořenými stany se váleli polonazí omámení elfové, dívky se sukněmi roztrženými až

k pasu, špinaví muži s prázdnými pohledy. Na břehu jezera znásilňovali dva muži nařikající dívku. Zastavila jsem se a tupě je pozorovala, ale divokost a surovost výjevu mě nedostihovala. Potom se jeden z mužů zvedl z děvčete, popadl dlouhé vlasy svého druha a přinutil ho vzít svůj penis do úst. Elfka se ani neobtěžovala upravit si sukni. Svezla se stranou a začala se nepříčene chichotat. Má bolest hlavy a křeče přicházely stále častěji.

A pak? Potom už jsme byli jen příliš otupělí. Rány byly možná to jediné, co jsme cítili, co jsme ještě byli schopni cítit. Bolesti přišly a byly neodbytné. Křeče... a louže spánku, mráкотné a mdlé jako doušky hnisu.

III.

Vřískot stále neustával, zvedal se a klesal, jako by děvče nadobro přišlo o rozum. Kdyby nebylo tak těžké vstát...

Látka stanu se náhle zamítala jako v poryvu větru a pak zmizela .. Ohromeně jsem se dívala, jak se uprostřed tábora točí pulzující vír a z něj se noří bělovlásé postavy zahalené ve vlajících černých pláštích. Jen další z řady halucinací? Jedna z postav se blížila a já poznala Altaena z elfských starších. Zvedl ruku a pak .. na Finiriho hrudi se objevila hluboká popálenina, zavanul pach spálené kůže. Čaroděj ležel s očima zavřenýma a neartikulovaně křičel. A můj omámený mozek odmítl spolupracovat. přetáhla jsem si pokrývku přes hlavu a pevně jsem zavřela oči. Křik kolem mě byl neodbytný.

Čísí ruka pevně obemkla můj krk, zvedla mě na kolena a já konečně rozlepila víčka. Dor mě vlekl směrem ke břehu jezera. Měl pevně stažené rty, jako by se bál, že se nadýchne jedovatého plynu.

Hodil mě na písek, pak otevřel brašnu a vyndal z ní lahvičku. Temně zelené sklo, jako bych to někde viděla .. paměť mě zrazovala a sny se míchaly se skutečností.

Stiskl mi nos a do pootevřených rtů nalil hořkou tekutinu. Polkla jsem jednou, dvakrát a potom jsem se sesula na všechny čtyři a začala děsivě zracet...

Ještě několikrát mi Dor nalil do krku odporný elixír a já se dávila a zmítala v křečích. A potom jsem konečně zvedla hlavu a znovu se rozhlédla po místě, které jsme zneužili.

Jezero už nebylo tím lesklým hebkým modrým jazykem, který něžně lízal naše rozehřátá těla. Jen hnědozelená kaluž s hladinou pokrytou řasou se nabízela místo nebesky modrého oka. Kdysi bílý písek se obrátil v popel.

Pařáty holých stromů se výhružně sáply po zbytcích tábora. A ti, se kterými jsem sem přišla, ti, jejichž těla jsem tolikrát ochutnala? Někteří klečeli s rukama svázanýma za zády, a ti, kteří už nebyli schopni ani klečct, sténali na nosítkách, blábolili a vykřikovali ze svých pomatených snů. Třásla jsem se... zimnicí a hrůzou. Kdybych toho byla schopna, musela bych cítit hlubokou vinu. Necítila jsem nic, vůbec nic, než tupou dřevitou chuť prázdnoty v koši pod mými žebry.

Zapotácela jsem se, jak mě můj Mistr zvedal ze země a potom, když jsem se vlekla k magickému víru, jsem se naposledy ohlédla. Finiri visel v poutech na jednom ze stromů a z hluboké rány na hrudi mu tekla čirá tekutina, zčernalé rty se pomalu pohybovaly. Věděl, co se děje? Doufala jsem, že ne. Doufám ostatně, že ho jeho milý rozum opustil, ještě než Finiri na dlouhé roky zmizel v tichých sálech, kam se za provinilci bojí chodit i jejich myšlenky.

IV.

Nevím, jak se Dorovi podařilo uchránit mě trestu od elfské rady starších, snad, že jsem byla člověk. Tedy, z větší části přece jen člověk.

Snad také, že potrestáni byli ti starší a že hněv se svezl hlavně na Finiriho tmavovlasou hlavu.

Snad padly nějaké sliby, nějaké záruky byly složeny, a určitě bylo vyřčeno mnoho tvrdých slov.

Jisté je, že mě Mistr Dor odvedl do malého čtvercového domu uprostřed vinic a tam mě léčil, tedy, tam se pokoušel mě léčit.

Každé ráno odvary z léčivých bylin, procházky, hovory a knihy. Jindy bych se těšila z babího léta, z Dorova zájmu .. Po divokých dnech jsem se však nemohla na nic soustředit, má mysl klouzala po povrchu, po záblescích vzpomínek, střipcích chutí.

Těžko si to přiznat, ale scházelo mi to věčné rvání, blábolení, ty cesty na měsíc a zas zpátky za jednu noc. A Dor byl tichý, nevyčítal, netrestal mě, jen někdy jsem v zádech cítila jeho smutný pohled, pohled, jakým se díváme na někoho, koho navždy ztrácíme. Ráda bych řekla, že mě ten pohled bolel, ale to bych lhala a já nechci zatížit svůj už dost dlouhý sloupec hříchů. Ani zkáza a hanba na břehu jezera nebyla s to zabít mou žádost. A já hladověla.

Další noc mezi propocenými přikrývkami, další sled krátkých snů a polobdění. A já se rozhodla. Bylo snadné otevřít portál, bylo snadné překotně projít tepající prázdnotou a vstoupit, kam vlastně? Eh, bylo to

město. Ve městech obyčejně bývají muži a drogy ..

„Dělej!“ zavřískla jsem na vyhublého muže, ležícího pode mnou v posteli. „Dělej přece něco.“ Oh, to nebylo to, co jsem hledala. Proti Finirimu byli lidští muži tak vlažní a tak zbabělí. Seznámili se s děvčetem a to také chtěli mít na svém lůžku. Ne zběsilou čubku urputně se domáhající svých přání. Ani bič je k tomu nepřinutil. Buď se vyděsili, nebo urazili a chtěli se se mnou prát, nebo se naopak příliš brzo vzdali a pak mě jejich ochočenost odpuzovala. Chtěla jsem znovu soupeře, berserka, jakým byl Finiri. Nenacházela jsem ho. Ani drogy nebyly takové, jakým jsem přivykla. Potřebovala jsem jich stále víc, rozpraskaly mi rty, z nosu mi tekla krev. Lidské drogy, áágrrrr, nedávaly mi nic, nic z toho, co jsem chtěla.

Hladověla jsem po zážitcích, neukojená, neukojená, chtělo se mi výt na měsíc. Zatím jsem kradla, sice magicky, zato bezostyšně. Všechno, ostatně, potrebovala jsem peníze. A pak jsem potkala děvče. Měla světlé vlasy a právě odešla z domova, kvůli lásce, říkala. Kvůli lásce? Ukázala jsem jí lásku, na jejích prsech, na jejím břiše, zadku, na její, ještě holčičí, škvíře. Ukázala jsem jí lásku zuby, prsty, bičem i pěstí. Když ráno spadla milosrdná clona drog, zděsila jsem se. Bylo to jen ošklivé...

Dala jsem jí peníze, slitovně jsem vymazala její paměť a pospravila nejhlubší rány. A pak jsem utekla, utekla domů, v hanbě a hrůze. Potom, co jsem zvedla ruce z těla té dívky ..

V.

Dveře se rozletěly kopancem. „Zabij mě, Dore, zabij mě.“ Dor pomalu zvedl hlavu od knihy, šedé vlasy mu visely kolem pohublé tváře. „Proč tě mám zabít, dítě? Ty si nezasluhuješ smrt.“

„Už jsem nebezpečná, nebezpečná jako vzteký pes. Poznačená prašivinou.“ Klepala jsem se, kalhoty mi klouzaly z propadlého břicha. „Skonči to, Dore. Ty můžeš.“

Vstal a stál nade mnou, muž s očima zanícenýma mnohadenním bděním, výčerpaný. „Řekni mi, co se stalo, dítě.“ A já začala vyprávět.

Klidně, vyrovnaně zněl jeho

„Proč lituješ tu dívku, mrzačila jsi jich tolik předtím.“ hlas.

„Právě, že tolik .. Dore...“

svěsila jsem hlavu „právě, že už tolik.“

„Mám tě zabít, protože se noc probudila? Proto, že jsi dovolila, aby se ujala vlády? Každý máme v sobě noc. A musíme jí dobře hlídat, aby nenaplnila

náš život tmou. Nezabiju tě, holčičko. Mám tě rád. Ale ty sama musíš hlídat temnotu v sobě.“

Dor se mi teď díval do očí. „Přejdou léta, a tohle bude jen vzpomínka, která tě naučí moudrosti.“

Vyndal ze zásuvky malou dýmku, nacpal ji listím, několikrát potáhnul a pak si ji vložil hlavičkou do úst. Naklonila jsem se k jeho rtům a zhluboka se nadýchla vlhkého aromatického kouře smíšeného s jeho dechem. Dým mi naplnil ústa, pak plíce. Pomalu, pomalu jsem ho vyfoukla zpátky.

„Umyj se a jdi spát, dítě. Zítra spolu budeme mluvit. Dnes budeme jen spát.“ Odložil dýmku a přitáhl mě k sobě, položila jsem hlavu na jeho rameno a zůstala tak.

„Každý máme své viny, dítě. Zítra o tom budeme mluvit.“

A já po dlouhé době spala bez černých křidel za víčky.

Ráno mě probudilo bolestí za krkem. Nepřekvapila. Patřila teď neoddělitelně k mým procitáním. Jen ve vlastní posteli, ve vlastní prázdné čisté posteli nebyla tak děsivá, jako když mě budívávala po nocích štvanic. Vstala jsem a nahá přešla k leštěnému stříbrnému zrcadlu. Pohlédla jsem do něj s mírným napětím. Co uvidím po svém divém honu? Leská plocha mi ukazovala dítě. Mnohem víc jako dítě jsem vyhlížela, pohublá a se zcuchanými vlasy, s náhle křehkými rameny pod sluncem zbarvenou kůží. Přiblížila jsem k zrcadlu tvář. Mnozí si představují, že divoký, zvrácený život se vpisuje do těla svým výrazným písmem. Není to pravda, tělo dlouho odolává, než se podvolí tlaku jedů, právě svou tělesností se drží života. Všechna ta viděná a prožitá špína se ukládá v očích jako v komoře, zastavěné děsnými obrazy, zaplněné prachem. I v mých očích ležela hrůza a nepřiznaný stud. Tělo snad mohlo patřit dítěti, vím, ale oči, oči by mě jistě usvědčily ze lži. Mnohé koloušky viděly krvácet, a všechna ta krev je zkalila jako potok po bitvě.

Tentokrát jsem neoblékla černé hedvábí, neomotala zápěstí pouty náramků, zbytečný byl výstřih sahající až pod hrudní kost. Šminka je směšná ve vyběleném venkovském domě, kde žije jen muž, který by mohl být mým otcem. Zadržla jsem kolem boků tkaloun volných plátěných kalhot, přes hlavu přetáhla modrou halenu a otevřela dveře.

„Stydíš se za mě, Dore? Zlobíš se?“ Míchala jsem lžící v ovesné kaši a snažila se udržet žaludek na svém místě.

„Nemůžu se na tebe dlouho zlobit, srdce moje, ale bolí mě, co jsi udělala.

Ještě spoustu let se za tebou potáhne stín té hanby. Budou se nad tebou oškíbat, budou tebou pohrdat. Pak teprve to bude opravdu bolet. Rodiče těch zbitých pláčou nad svými mláďaty, já brečím nad tebou, holčičko.“

„Nebrečíš, Dore. Nikdy jsem tě neviděla plakat.“ Zvedla jsem hlavu od talíře a bedlivě jsem si ho prohlížela.

„A chtěla bys? Ty nejtrpčí, nejopravdovější slzy člověk prolévá dovnitř, to si pamatuj. A ty taky nejsi zrovna ubrečená. Třeba bys s tím měla začít.“

„Brečet je hanba.“ pohodila jsem kšticí.

„Kdepak, já a plakat, Dore.“ myslela jsem si, „Násilníci jako já, ty nepláčou.“

„Ach, brečet je hanba,“ Dor povážlivě zavrtěl hlavou „brečet je hanba, ale znásilňovat a krást, to jde.“

„Asi ano, to je jiná hanba, větší, ale jiná.“ Vzdala jsem se pokusů dostat do sebe lžící nevábne hmoty.

„Ano, to je jiná hanba, velká a trpká a majestátní, že? Kurvit se pod drogami, to je taky jiná hanba, že? Ty jsi mě nikdy neviděla svlečeného, pravda?

Stáhla jsem obočí. „Co tím myslíš, Dore? Víš, že ses přede mnou nikdy nesvlékal.“

Dor přetáhl přes hlavu šedou halenu s úzkými rukávy a stál přede mnou do půl těla nahý. Potom se otočil.

Celá jeho záda byla pokrytá sítí jizev, jaké zanechává jen bič, od plecí k pasu se táhly úzké a tmavé stopy, plasticky vystupující z kůže.

„Dore...“ vykoktala jsem „proč sis to nenechal zahojit magicky, to by přece“

„šlo“ doplnil mě klidně můj mistr. „Jistěže by to šlo, ale nechtěl jsem.“

„A teď se podívej na tohle...“ jeho předloktí byla také poznačená jizvami, jako bývají od obsidiánového nože, či tupé dýky. „Víš, co to je?“

Němě jsem pokývla hlavou. Viděla jsem, jak si někteří otevírají kůži a do živých ran si lijí či mažou jistou substanci, která prý otvírá bránu, bránu jinam.

„Nejsem hlupák, Zizo, ty bláznivé štěně, vím, jak ti teď je. Nebylo mi o nic líp, když jsem si do ran mazal garmin, nebyl jsem o nic méně nebezpečný a o nic moudřejší.“

„A kdo ti to udělal?“ ukázala jsem bradou směrem k jeho zádům. „Chytili tě?“ „Jistě, každého chytí, když se jen motá kolem trhů s jedy a zvrací na nárožích. Hodili mě do díry bez vody, bez světla a nechali mě tam týden výt, rvát rukama kámen a .. brečet.“ „Brečel jsi?“ „Ach, holčičko, taky bys

brečela, nebýt těch elixírů, které jsem do tebe lil. Bolelo by to, strašně, to mi věř.“

„A potom?“

„Potom mi dali na vybranou. Buď veřejné bičování, trvalá abstinence a v případě klopýtnutí oprátka, nebo jen oprátka. Rovnou. Věř, že mnozí si ji vybrali, taková je to bolest.“ „Ty ne?“ „Já ne. „ usmál se Dorian „Byl jsem ještě štěně, holčičko, a chtělo se mi žít, přes to všechno, ne ozdobit svou hlavou bránu Hexbergu. A tak mě vytáhli na náměstí a tam...“ „Křičels?“ skočila jsem mu do řeči.

„Myslím, že ne, zato jsem omdlel. Vlastně to po tom strážlivění nebyla zas až tak hrozná bolest.“

Dívala jsem se na něj s úctou. Garmin je strašná droga, zotročuje, maže všecko lidské.

„Proč jsi mi to neřekl?“

„Protože jsem pitomec, holčičko, starý blázen, který si myslel, že děvčátkům se podobné věci před usnutím nevyprávějí. A teď jsm splakal nad výtělkem.“

Všechno mi to najednou přišlo líto. Litovala jsem Dora, sebe, ta zbitá a zfetovaná elfská děcka, brečela jsem, kňučela pro tenhle zkurvený, nemilosrdný, složitý svět.

„Já se zblázním, Dore, já to nepřežiju.“ škytala jsem.

„Přežiješ,“ zašeptal mi do ucha „ty to určitě přežiješ, když tě to nezabilo do teď, už nikdy, nikdy tě to nedostane. Já ti můžu pomoci a ty musíš chtít, budeš chtít, vid', že budeš.“ „A proč sis nechal ty jizvy, Dore?“ rukávem jsem si rozmazávala slzy po obličejí.

„To abych nezapomněl, maličká, nezapomněl na to, jak moc jsem byl hloupej a jednou se pak nevytáhoval na takové, jako jsi dneska ty. No tak, breč, bul, klidně to se sebe všechno dostaň.“ „A to už nebudu moct ani hulit?“

Dor, který mě až do té doby držel v náručí, mě teď lehce odstrčil.

„Bojíš se, že ti bude chybět jed, hádě? V tom případě se zdá, že nemůžeme vynechat žádný z bodů léčby.“

Pohlédla jsem na něj přes slzy. „Ty mě chceš bičovat?“

„Nejsem kat. Nejsem představený Velké rady, nejsem Mistr magie, jsem jen chlápek, co zamlada smažil a teď má strach o malou holku. Jsem našinec, holčičko a jestli nemám právo napráskat ti zadek z titulu svých funkcí, tak ty

jizvy na rukách mi to právo dávají. Nechci tě vidět zdechnout jako prašivá, s prázdným rozleptaným mozkiem a se spoustou smrtí na svědomí.“

Neměla jsem strach, necítila jsem stud, jen jsem byla trochu zmatená. Tohle byl jiný Dorian, jiný dům, než ten, kde jsme žili, jiný vztah, než obvykle mívá učitel a žák, po hlubokém, bolestném přiznání mi byl blízký, jako by se naše krev, naše jedy ředěná krev, smísila. Byli jsme jedinci stejného druhu. Už nikdy, nikdy mu nedokážu říct Mistře jinak, než v žertu.

„Jen pojď se mnou.“ kývl na mě Dor. Stoupala jsem za ním do schodů do patra a pak na půdu. Zvědavě jsem se rozhlédla, stále neschopná si představit, co bude následovat. Všude na trámech se sušily léčivky a vydávaly natrpklou, uklidňující, domáckou vůni. Vikýřem vnikalo sluneční paprsky a ozařovaly silné podpěry krovu a taky dlouhé, od stropu visící lodyhy známé rostliny.

„Jé, Dore, konopí. Ty tady sušíš konopí.“

„Hmm, vidíš, konopí, to je ono. To pomáhá.“ Čaroděj sundal z trámu jeden z dlouhých stvolů se silným dřevnatým polouschlým kmínkem. „Kdo čím zachází .., milé dítě .. Sundej si kalhoty.“ „Konopím?“ vydechla jsem nevěřčně „ty mi chceš napráskat konopím?“ Nevěděla jsem, jestli se po tom všem nemám začít smát.

Dorian souhlasně kývl a drhnul z lodyhy výhonky a listy na jemné plátno, které leželo pod bylinami.

Zamžikala jsem a uvolnila jsem tkanici. Volné nohavice mi spadly ke kotníkům. Švihnul stonkem do vzduchu a pak na mě kývnul prstem. Vykočila jsem z kalhot. Slunce svítilo skrz uschlé listí.

Párkrát v životě mě konopí dostalo na kolena, ale ještě nikdy jsem jím nedostala na zadek. Až teď.

Dorian mě pevně držel kolem pasu a pružným pichlavým šlahounem mi naděloval na zadnici. Štípalo to. Ať, jsme přece stejné krve. Přestala jsem se přetvařovat. Zavřískla jsem. Pak znovu. Bylo to o moc lepší. Začala jsem ječet, až z léčivek opadávaly lístky. Z očí mi vytryskly slzy.

Taková úleva. Moje bédování se rozléhalo pod krovem. Ať.

Dor stál u poklopu, který uzavíral vchod na půdu a ometal ze sebe zelené lístečky.

„Posbírej, co jsem olámal z té kytky. Dáme si to večer do placek, jiného s tím už nic stejně nepůjde dělat.“

Opatrně jsem se shýbla pro kalhoty. „Do placek? Takže ne „navždy čistí“?“

„Zavři pusu a dělej, co ti říkám, hádě. Bude se ti potom o hodně líp spát a dokonce ani ten zadeček ti nebude překážet.“

Natáhla jsem si nohavice a pak jsem začala sbírat. Zadek mi trnul, bylinky voněly a vikýřem svítilo slunce.

VI.

Vrátila jsem se k jezeru, ani ne za rok potom, ulevit svému svědomí, a uzdravit místo, kterému jsem s arogancí vlastní mé rase tolik vzala.

Znovu jsem vstoupila do jezera a znovu postavila stan pod korunami stromů. Ae to už je jiné vyprávění, jiný příběh a jiná cesta...

Věnováno mému partnerovi a všem mým přátelům, kteří by občas zasloužili něčím podstatnějším, než jen proutkem z konopí... ?